

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

Bismillâhirrahmânirrahîm

"Rahman ve Rahîm Olan Allah'ın Adıyla.

Âlemlerin Rabb'i Olan Allah'a Hamdolsun.

O, Rahman ve Rahîm'dir.

Din Gününün Sahibidir.

(Ey Rabb'imiz!) Ancak Sana Kulluk Eder ve Yalnız Senden Yardım Dileriz.

Bize Doğru Yolu Göster.

Kendilerine Lütuf ve İkrâmda Bulunduğun Kimselerin Yoluna Eriştir. Gazaba

Uğramış ve Sapmış Olanların Yoluna Değil!"

(Fâtiha: 1-7)

"Nefsimi Kudret Elinde Tutan Allah'a Yemin Ederim ki, Allah Fâtiha'nın Bir Mislini Ne Tevrat'ta, Ne de İncil'de, Ne Zebur'da, Ne de Furkân'da İndirmemiştir. O (Namazlarda) Tekrarla Okunan Yedi Âyet ve Bana İhsan Edilen Kur'an-ı Azîm'dir." (Tirmizî)

FÂTIHA SÛRE-İ ŞERİFİ

[Sûre-i Şerif'in Takdimi](#)

[Muhtevâsı](#)

[Eûzü Besmele](#)

["Allah" Lâfza-i Celâl'i](#)

[Hamd ve Senâ](#)

["Rahman" ve "Rahîm"](#)

[Din Gününün Sahibi](#)

[Kulluğun Özü](#)

[Sırât-ı Müstakîm](#)

[Nimet Verilenlerin Yolu](#)

[Gazaba Uğrayanların ve Sapanların Yolu](#)

[Mârifetullah](#)

[NAMAZDA ZÂHİRÎ ve BÂTİNÎ HUŞU](#)

/ İsmail Yavuz

Leyl Sûre-i Şerif'inin Tefsiri (2)

[Yolu Zorlaştırılanlar](#)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Peygamber Mescidi \(Mescid-i Nebi\)](#)

Mescid önceleri yatışı ve sabah namazı vakitlerinde, kuru hurma dal ve yapraklarıyla kabukları yakılarak aydınlatılırdı. Temim-i Dârî -radiyallahu anh- Medine'ye gelirken kandil ve zeytinyağı getirmişti. Kandilleri astırdı, içine zeytinyağı koydurdu. Güneş batıp karanlık çökünce yaktırdı. Resulullah Aleyhisselâm gelip mescidin kandillerle aydınlandığını görünce, bunu kimin yaptığını sordu. "Temim-i Dâri yaptı." dediler. Şöyle buyurdu: **"Sen İslâmiyet'i ve mescidi nurlandırdın, Allah da seni dünyada ve ahirette nurlandırsın!"**

EVLYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (109)

[Bandırmalı-zâde Hâşim Mustafa el-Üsküdârî -kuddise sirruh- \(4\)](#)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (44)

[Seyyid Abdülkâdir Geylânî -kuddise sirruh- \(1\)](#)

Tasavvuf târihinin yetiştirdiği mümtaz ve müstesnâ şahsiyetlerden olan Seyyid Abdülkâdir Geylânî -kuddise sirruh- Hazretleri (ö. 561/1166), "Fethu'r-Rabbânî" adlı eserinde Hâtemü'l-evliyâ'nın vazifesini, yapacağı mücâdelenin mâhiyetini ve hakikat ile dalâlet arasında bir berzah olarak gönderileceğini ifşâ etmiştir. Hazret'in bu ifşaatları ve açıklaması şöyledir:

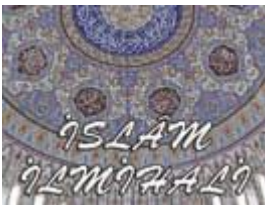
Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[Velilerin Dereceleri](#)

Bu yüz yirmi dört bin veli her zaman için mevcuttur. Artar eksilmezler. Bunlar vazifelerine göre; **"Kutup", "Nücebâ", "Ebdâl", "Evtâd", "İmâmeyn", "Gavs", "Ümena", "Nükebâ", "Meczûb"...** gibi isimler alırlar. Onların hayatları sırdır, Allah bilir, her yerde emniyettedirler.

İSLÂM İLMİHALİ

[Ahiret Hayatının Devreleri \(3\)](#)

"Allah'ın düşmanları o gün toplanır cehenneme sürülürler. Hepsi bir aradadırlar." (Fussilet: 19)

GÜNDEM

[“Küffara Aldanmayalım!” Haçlı Seferi Bitmedi, Devam Ediyor!](#) / Uğur Kara

Kültürel coğrafyası ile barışmaya başlayan Türkiye'nin artan itibarını tersine çevirmeye çalışıyorlar. Tevazu ve vakarla ilerleyen Türkiye'yi, kibre boğmak istiyorlar. Dikkatli olmamız lâzım, kibirli yürüyüş Amerikan yürüyüşüdür.

GÜNDEM

[“Su’dan” Sebeplerle Boğulmaya Çalışılan Ülke: “Sudan”](#) / Şinasi Çapa

Sudan son yıllarda Çin ile çok yakın işbirliğine gitmiş, stratejik ilişkiler geliştirmiştir. Son 5 yılda Çin Sudan'da 6 milyar dolarlık yatırım yapmış, özellikle bu ülkede petrol alanında önemli sözleşmeler imzalamış ülke toplam dış satımının yüzde 65'ini Çin ile yapmıştır. Bütün bunlara Batılıların kayıtsız kalması düşünülemezdi. Sudan, batıya karşı mücadele eden Afrikalılara önemli destek vermektedir.

[Rusya Çeçenistan'ın Peşini Bırakmıyor!](#) / Şinasi Çapa

İslam alemi ve Türkiye Çeçenistan mücadelesini unutmuştur. Fakat Rusya Çeçenistan'ı ezmekten geri durmamaktadır.

TARİHTEN SAYFALAR

[Eski Osmanlı “Gazavât-nâme”lerinde Kâfir Yiyeceklerinin Tasviri](#)

/ Hakan Yılmaz

Osmanlı müverrihinin gözünde, kâfirlerin tiksindirici fiilleri arasında epeyce ön plâna çıktığı anlaşılan bu yemek tasvirlerini ele alırken, bu alanda yazılmış en eski eserler arasında yer alan; Ârif Ali'nin "Dânişmend-nâme"si, Gelibolu'lu Za'îffî Mehmed'in "Gazavât-nâme"si ve Derviş Gubârî'nin "Gazavât-ı Midilli" adlı eserindeki sofrâ tasvirleri üzerinde duracağız.

EĞİTİM

[Bir Çift Islak Çorap](#) / Canan Büşra Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Fâtiha Sûre-i celîlesi Kur'an-ı kerim'in mukaddimesi mesabesinde olup mânâ itibarı ile Kur'an-ı kerim'e denk bir sûre olarak kabul edilir.

İnsanlara dünya saâdetlerini ahiret selâmetlerini kazandırmak, hidayet yollarını göstermek için gönderilmiş olan Kur'an-ı Azîmüşân'ın gayesini, ihtiva ettiği esasları öz olarak içine almıştır.

Ubâde bin Sâmit -radiyallahu anh-den rivâyet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde:

"Fâtiha'yı okumayanın namazı olmaz." buyurmuşlardır. (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 422)

Bunun içindir ki namazların her rekâtında okunur.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhüma- buyurur ki:

"Cebrâil Aleyhisselâm, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in yanında bulunduğu bir sırada, yukarıda kapı sesine benzer bir ses işitti. Başını göğe doğru kaldırdı ve:

"İşte gökten bir kapı açıldı. Bu güne kadar böyle bir kapı asla açılmamıştı." dedi.

Gökten bir melek indi. Cebrâil Aleyhisselâm sözlerine devam etti:

"İşte arza bir melek indi, şimdiye kadar bu melek hiç inmemişti."

Melek selâm verdi ve Resulullah Aleyhisselâm'a: "Sana verilen iki nuru müjdeliyorum. Bu iki nur senden önce, başka hiçbir peygambere verilmemişti. Birisi Fâtiha sûresi, diğeri de Bakara sûre'sinin son âyetleri (Âmenerrasûlü). Onlardan okuduğun her harf karşılığında sana büyük sevap verilecektir." dedi." (Müslim: 806)

Bu Sûre-i şerif'in bir çok isimleri vardır.

Kur'an-ı kerim'in ilk Sûre-i şerifi ve bir bakıma hülâsası olduğu, namazda Rabb'i ile kulu arasında ilâhî bir şifre olduğu için **"Açan"**, **"Açış yapan"** mânâsına **"Fâtiha"** adını almıştır.

İlk Âyet-i kerime'si **"Hamd"** ile başladığı için **"Hamd sûre-i şerifi"** de denilmiştir. Halk dilinde **"Elham"** olarak anılmaktadır.

Kur'an-ı kerim'in özü olduğu için **"Kitab'ın anası"** mânâsında **"Ümmü'l-kitab"** adını alır.

"İki defa inen, daima tekrarlanan yedi âyet" mânâsında **"Seb'u'l-mesâni"** denilir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Resul'üm! Andolsun ki biz sana daima tekrarlanan yedi âyeti ve büyük Kur'an'ı verdik." (Hicr: 87)

Ayrıca: **"Tam ve mükemmel"** mânâsına gelen **"Sûretü'l-vâfiye"**, **"Yeterli"** mânâsına gelen **"Sûretü'l-kâfiye"**, insanlara şifâ verdiği için **"Sûretü's-şâfiye"**, Kur'an-ı kerim'in temeli olduğu için **"Esâsü'l-kur'an"**, her namazda okunduğu için **"Sûretü's-salât"**, özlü duâları içine aldığı için **"Sûretü'd-duâ"** ve şükürün gereğini ifade ettiği için **"Sûretü's-şükr"** olarak da anılmaktadır.

Enes -radiyallahu anh-den rivâyet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Uyku için yatağa yatarken evvelâ Fâtiha, ikinci olarak İhlâs sûresini okuduğun halde ölümden başka her şeyden emin olursun." (Câmiu's-sağîr)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Fâtiha Sûre-i şerifi ile ilgili olarak Hazret-i Cabir -radiyallahu anh-e şöyle buyurdular:

"Dikkat et! Sana Kur'an'da nazil olan en büyük sûreyi bildiriyorum. O Fâtiha sûresidir. Zira onda her derde karşı bir şifa vardır." (Ramuz'ul-ehadis: 6167)

Allah-u Teâlâ'nın her türlü hamd ve senâya, övgüye ve tâzime lâayık olduğu, vahdaniyeti, azameti, O'ndan başka sığınılacak, kulluk edilecek mâbûd-u bil-hak olmadığı, her türlü destek ve yardımın yalnızca O'ndan geldiği, hidayete ermek de, hidayetten sapmak da O'nun kudret elinde olduğu beyan buyurulmaktadır.

Fâtiha Sûre-i şerifinin arkasından: **"Duâmızı kabul buyur!"** mânâsına gelen **"Âmin"** sözünü söylemek Sünnet-i seniye'dir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"İmam namazda Fâtiha'nın bitiminde âmin deyince, siz de âmin deyiniz. Zira her kimin âmin demesi meleklerin âmin demesine denk gelirse geçmiş günahları bağışlanır." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 435)

Sûre-i şerif'in zâhirî ve bâtinî izahları, Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerin nur ışığı altında açıklanmaya çalışılmıştır.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillâhirrahmânirrahîm
"Rahman ve Rahîm Olan Allah'ın Adıyla.
Âlemlerin Rabb'i Olan Allah'a Hamdolsun.
O, Rahman ve Rahîm'dir.
Din Gününün Sahibidir.
(Ey Rabb'imiz!) Ancak Sana Kulluk Eder ve Yalnız Senden Yardım
Dileriz.
Bize Doğru Yolu Göster.
Kendilerine Lütuf ve İkranda Bulduğun Kimselerin Yoluna Eriştir.
Gazaba Uğramış ve Sapmış Olanların Yoluna Değil!"
(Fâtiha: 1-7)

"Nefsimi Kudret Elinde Tutan Allah'a Yemin Ederim ki, Allah Fâtiha'nın Bir Mislini Ne Tevrat'ta, Ne de İncil'de, Ne Zebur'da, Ne de Furkân'da İndirmemiştir. O (Namazlarda) Tekrarla Okunan Yedi Âyet ve Bana İhsan Edilen Kur'an-ı Azîm'dir." (Tirmizî)

FÂTIHA SÛRE-İ ŞERİF'İ

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhüma- buyurur ki:

Cebrâil Aleyhisselâm, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in yanında bulunduğu bir sırada, yukarıda kapı sesine benzer bir ses işitti. Başını göğe doğru kaldırdı ve:

"İşte gökten bir kapı açıldı. Bu güne kadar böyle bir kapı asla açılmamıştı." dedi.

Gökten bir melek indi. Cebrâil Aleyhisselâm sözlerine devam etti:

"İşte arza bir melek indi, şimdiye kadar bu melek hiç inmemişti."

Melek selâm verdi ve Resulullah Aleyhisselâm'a:

"Sana verilen iki nuru müjdeliyorum. Bu iki nur senden önce, başka hiçbir peygambere verilmemişti. Biri Fâtiha sûresi, diğeri de Bakara sûresinin son âyetleri (Âmenerrasûlü). Onlardan okuduğun her harf karşılığında sana büyük sevap verilecektir." dedi. (Müslim: 806)

Sûre-i Şerif'in Takdimi:

Mekke-i mükerrerme döneminin ilk yıllarında tamamı bir defada nâzil olmuştur. Yedi Âyet-i kerime, yirmi beş kelime ve yüz on üç harften müteşekkildir.

Bu Sûre-i şerif'in bir çok isimleri vardır.

Kur'an-ı kerim'in ilk Sûre-i şerif'i ve bir bakıma hülâsası olduğu, namazda Rabb'i ile kulu arasında ilâhî bir şifre olduğu için "**Açan**", "**Açış yapan**" mânâsına "**Fâtiha**" adını almıştır.

İlk Âyet-i kerime'si "**Hamd**" ile başladığı için "**Hamd sûre-i şerif'i**" de denilmiştir. Halk dilinde "**Elham**" olarak anılmaktadır.

Kur'an-ı kerim'in özü olduğu için "**Kitab'ın anası**" mânâsında "**Ümmü'l-kitab**" adını alır.

"İki defa inen, daima tekrarlanan yedi âyet" mânâsında "**Seb'u'l-mesâni**" denilir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Resul'üm! Andolsun ki biz sana daima tekrarlanan yedi âyeti ve büyük Kur'an'ı verdik." (Hicr: 87)

Ayrıca: "**Tam ve mükemmel**" mânâsına gelen "**Sûretü'l-Vâfiye**", "**Yeterli**" mânâsına gelen "**Sûretü'l-Kâfiye**", insanlara şifâ verdiği için "**Sûretü's-Şâfiye**", Kur'an-ı kerim'in temeli olduğu için "**Esâsü'l-Kur'an**", her namazda okunduğu için "**Sûretü's-Salât**", özlü duâları içine aldığı için "**Sûretü'd-Duâ**" ve şükürün gereğini ifade ettiği için "**Sûretü's-Şükr**" olarak da anılmaktadır.

•

Ebu Saîd bin Muallâ -radiyallahu anh- buyurur ki:

"Mescidde namaz kılıyordum. Beni Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- çağırırdı. Namazı bozup gidemedim. Sonra yanına vararak: 'Namazda olduğum için geç kaldım yâ Resulellah!' dedim.

Bunun üzerine Resulullah Aleyhisselâm:

"Allah Kur'an-ı kerim'de:

'Ey iman edenler! Allah ve Resul'ü size hayat verecek bir şey için sizi çağırdığında hemen icabet edin!' (Enfâl: 24)

Buyurmadı mı?' diye ikaz etti.

Sonra bana: 'Ey Said! Ben mescidden çıkmadan sana bir sûre öğreteceğim ki, o Kur'an'ın en büyük sûresidir.' buyurdu. Sonra elimi tuttu. Mescidden çıkmak istediği sırada: 'Yâ Resulellah! Hani bana büyük bir sûre öğretecektiniz?' dedim.

Buyurdu ki:

"O sûre 'Elhamdü Lillâhi Rabbi'l-âlemin' sûresidir. Seb'u'l-mesâni yani mükerreren nâzil olmuş yedi âyet ve bana verilmiş olan Kur'an-ı azim'dir." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1672)

Bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Nefsimi kudret elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah Fâtiha'nın bir mislini ne Tevrat'ta, ne de İncil'de, ne Zebur'da, ne de Furkân'da indirmemiştir. O (namazlarda) tekrarlanarak okunan yedi âyet ve bana ihsan edilen Kur'an-ı azim'dir." (Tirmizî)

•

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhüma- buyurur ki:

Cebrâil Aleyhisselâm, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in yanında bulunduğu bir sırada, yukarıda kapı sesine benzer bir ses işitti. Başını göğe doğru kaldırdı ve:

"İşte gökten bir kapı açıldı. Bu güne kadar böyle bir kapı asla açılmamıştı." dedi.

Gökten bir melek indi. Cebrâil Aleyhisselâm sözlerine devam etti:

"İşte arza bir melek indi, şimdiye kadar bu melek hiç inmemişti."

Melek selâm verdi ve Resulullah Aleyhisselâm'a: "Sana verilen iki nuru müjdeliyorum. Bu iki nur senden önce, başka hiçbir peygambere verilmemişti. Birisi Fâtiha sûresi, diğeri de Bakara sûre'sinin son âyetleri (Âmenerrasûlü). Onlardan okuduğun her harf karşılığında sana büyük sevap verilecektir." dedi. (Müslim: 806)

•

Ubâde bin Sâmit -radiyallahu anh-den rivâyet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şeriflerinde:

"Fâtiha'yı okumayanın namazı olmaz." buyurmuşlardır. (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 422)

Bunun içindir ki namazların her rekâtında okunur.

•

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivâyete göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-, Âzîz ve Celîl olan Allah-u Teâlâ'dan şu Kudsî Hadis-i şerifi nakletmişlerdir:

"Fâtiha'yı kendimle kulum arasında ikiye böldüm. Yarısı benim, yarısı da kulumundur. Kulumun istediği hakkıdır, kendisine verilecektir."

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bunu şöyle beyan ediyor:

"Bir kul: 'Elhamdü lil-lâhi Rabb'i-âlemin' dediği zaman Allah-u Teâlâ: 'Kulum bana hamdetti.' buyurur.

Kul: 'Er-rahmâni'r-rahim' dediği zaman Allah-u Teâlâ: 'Kulum beni umumi ve hususi mânâda olan merhametle andı, beni övdü, senâ etti.' buyurur.

Kul: 'Mâliki yevmiddîn' dediği zaman Allah-u Teâlâ: 'Kulum beni tâzim etti, saygı gösterdi, beni büyük tanıdı.' buyurur.

Kul: 'İyyake na'büdü ve iyyâke nestaîn' deyince Allah-u Teâlâ: 'Bu benimle kulum arasındadır. (ibadet kuluma, yardım da bana âittir). Kulumun isteği verilecektir.' buyurur.

Kul: 'İhdina's-sırâta'l-müstakîm, sıratallezîne en amte aleyhim, ğayri'l-mağdûbi aleyhim veled-dâlliyn.' dediği zaman Allah-u Teâlâ: 'Bu dilek kula âittir, ona isteği verilecektir.' buyurur."
(Ahmed bin Hanbel - Müslim: 395)

•

Enes -radiyallahu anh-den rivâyet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Uyku için yatağa yatarken evvelâ Fâtiha, ikinci olarak İhlâs sûresini okuduğun halde ölümden başka her şeyden emîn olursun." (Câmiu's-sağîr)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Fâtiha Sûre-i şerifi ile ilgili olarak Hazret-i Cabir -radiyallahu anh-e şöyle buyurdular:

"Dikkat et! Sana Kur'an'da nazil olan en büyük sûreyi bildiriyorum. O Fâtiha sûresidir. Zira onda her derde karşı bir şifa vardır." (Ramuz'ul-ehadis: 6167)

سُورَةُ
فَاتِحَةِ الْكِتَابِ الْمَكِّيَّةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ١
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ ٢
مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ٣
إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ٤
اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ٥
صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ٦

وَهِيَ سَبْعُ آيَاتٍ

Fâtiha-i Şerif:

"Bismillâhir-Rahmânir-Rahîm

Elhamdü lillâhî Rabbil-âlemin. Er-Rahmânir-Rahîm. Mâlikî yevmid-dîn. İyyâke-na'büdü ve iy-yâke-nestâin. İhdinas-sırâtal-müstakîm. Sırâtal-lezîne en'amte aleyhim. Ğayril-mağdûbi aleyhim velâd-dâllîn." Âmîn.

**"Âlemlerin Rabb'i olan
Allah'a hamdolsun.**

Muhtevâsı:

Bu Sûre-i celîle Kur'an-ı kerim'in mukaddimesi mesabesinde olup mânâ itibarı ile Kur'an-ı kerim'e denk bir sûre olarak kabul edilir.

İnsanlara dünya saâdetlerini ahiret selâmetlerini kazandırmak, hidayet yollarını göstermek için gönderilmiş olan Kur'an-ı Azîmüşân'ın gayesini, ihtiva ettiği esasları öz olarak içine almıştır.

Allah-u Teâlâ'nın her türlü hamd ve senâya, övgüye ve tâzime lâıyk olduğu, vahdaniyeti, azameti, O'ndan başka sığınılacak, kulluk edilecek mâbûd-u bil-hak olmadığı, her türlü destek ve yardımın yalnızca O'ndan geldiği, hidayete ermek de, hidayetten sapmak da O'nun kudret elinde olduğu beyan buyurulmaktadır.

Eûzü Besmele:

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim okumak isteyen kimseye, ilk önce şeytanın şerrinden Zât-ı akdes'ine sığınmasını emretmektedir:

"Kur'an okuyacağın zaman kovulmuş şeytandan Allah'a sığın." (Nahl: 98)

Bu sığınma da:

"Kovulmuş şeytandan Allah'a sığınırım!" demektir.

Kur'an-ı kerim tilâvetinden faydalanmak isteyenler "**Besmele**"den önce bu "**İstiâze**"yi okumak suretiyle bu tavsiye emrini yerine getirmektedirler.

Allah ile kulları arasındaki derûnî münasebeti ifade eden ve her hayrın anahtarı, İslâm'ın bir sembolü olan Besmele-i şerife'ye gelince;

"Rahman ve rahîm olan Allah'ın adıyla." beyanının Kur'an-ı kerim'den bir Âyet-i kerime olup olmaması ihtilâflıdır.

Şöyle ki;

Neml sûre-i şerif'inin 30. Âyet-i kerime'sinde geçen "**Besmele**"nin Âyet-i kerime olduğu kesindir. Tevbe sûre-i şerif'inin başında bulunmaması istisnâ edilirse, Sûre-i şeriflerin başlarındaki 113 Besmele'nin her birinin müstakil birer Âyet-i kerime olup olmadığına ihtilâf vardı.

İmam-ı Şâfi -r. aleyh- her birinin başında bulunduğu Sûre-i şerif'ten bir Âyet-i kerime olduğunu söylemiş, böyle olunca da Fâtiha sûre-i şerif'inin başındaki Besmele'yi birinci Âyet-i kerime olarak kabul etmiştir.

İmam-ı Âzam -r. aleyh- ise her birinin müstakil bir Âyet-i kerime olduğunu, fakat başında bulunduğu Sûre-i şerif'in bir cüz'ü olmadığını, sadece Sûre-i şeriflerin arasını ayırmak ve teberrük olunması için nâzil olduğunu söylemiştir.

Besmele-i şerif'in hülâsa olarak mânâsı:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile, O'nun izni ve emri ile, O'nun rızâsı için yapıyorum. Her türlü yardım, kuvvet ve kudret O'ndandır. O yardım etmezse, bu kuvvet ve kudreti vermezse"

hiçbir şey yapamam, hiçbir işte muvaffak olamam." diyerek acziyetini ortaya koymak ve her işi Yaraticı'ya havale etmektedir.

"Allah" Lâfza-i Celâl'i:

"Allah"; Lâfza-i celîl'i Zât-ı akdes'inden başka hiçbir ilâh bulunmayan Vâcibü'l-vücut'un zât ismi olup, ulûhiyete âit sıfatların hepsini kendisinde toplamıştır. İsimler içinde en büyüğü en mübârek olanıdır. Bu bir İsm-i âzâm'dır.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır.

"Hiç sen Allah'ın ismini taşıyan başka birini bilir misin?" (Meryem: 65)

"Allah" İsm-i şerif'i başka dillere çevrilemez. Farsça'da **"Hüdâ"**, Türkçe'de **"Tanrı"**, İngilizce'de **"God"**; Allah İsm-i şerifinin karşılığı değil, **"ilâh"**ın karşılığıdır, hepsi de umumî mânâ ifade ederler.

"Allah" İsm-i şerif'i herhangi bir kelimedenden türetilmiş veya başka bir dilden Arapça'ya nakledilmiş değildir. Başlangıçtan itibaren has bir isim olarak kullanılmıştır. Allah-u Teâlâ'nın Zât-ı akdes'i bütün isimler ve vasıflardan önce bulunduğu gibi, **"Allah"** İsm-i şerif'i de öyledir.

Dikkat edilirse **"Allah"** İsm-i celâl'inin her harfinde O vardır. Şöyle ki;

Baştaki elif kaldırılırsa **"Lillâh"** olur, **"Allah için"** demektir. Birinci lâm kaldırılırsa **"Lehu"** olur, **"O'nun için"** demektir. İkinci lâm kaldırıldığı zaman **"Hû"** kalır, o da Allah-u Teâlâ'ya râcidir.

Bu İsm-i şerif ulûhiyet vasfından değil, ulûhiyet mâbudiyet vasfı ondan alınmıştır.

Allah-u Teâlâ, ibadet edilen zât olduğu için Allah değil, Allah olduğu için kendisine ibadet edilendir. O'nun ilâhlığı, tapılmayı ve kulluk edilmeye lâyık olması kendiliğindedir.

Bir insan puta tapar, ateşe güneşe, veya sevdiği bazı şeylere tapar. Taptığı zaman onlar ilâh olurlar. Bunlardan vazgeçilip cayıldığı zaman onlar ilâhlık özelliklerini kaybederler. Halbuki insanlar Allah-u Teâlâ'yı ister Mâbud tanısın, ister tanımasınlar, O bizzat Mâbud'dur. O'na herkes ibadet ve kulluk borçludur.

Hamd ve Senâ:

"Hamîd" Allah-u Teâlâ'nın bir İsm-i şerif'idir. *"Ancak kendisine hamd ve senâ edilen, her türlü medih ve övgüye lâyık olan."* demektir. **"Hamd"** ise, övülmeye lâyık olan zâtın kemâlinin açıkça ortaya konulmasıdır. Bütün hamd ve senâlarla, şükürlerle, medihlerle kendisine tâzim ve ibadet olunacak veliyy-i nimet O'dur. Çünkü hamd ve senâyı icabettiren bütün kemâlât ancak O'nda mevcuttur. En güzel övgüler ancak O'na yaraşır, O her övgüye lâyıktır.

"Âlemlerin Rabb'i olan Allah'a hamdolsun" (Fâtiha: 1)

Âyet-i kerime, hamdin Allah-u Teâlâ'ya mahsus olduğunu bildirmekle beraber; işaret ettiği mânâ itibarı ile: **"Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamdediniz."** demektir. Hamd Allah-u Teâlâ'nın emri, insanın ise kulluk vazifesidir.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

"Elhamdülillah de!" (Neml: 59)

Bütün âlemleri yaratmış, hiçbir karşılık beklemeden bol bol nimetler vermiştir. Ruh O'nun, beden O'nun, mülk O'nun, nimet O'nun, lütuf O'nun... O her nimetin kaynağıdır.

"Hamd", nimetler karşısında O'nu senâ etmektir. Bu da ancak nimeti bilmekle olur. O'nun nimetlerini saymak ise imkânsızdır. Bu hakikat bilinip itiraf edilince, her türlü methü senânın Allah-u Teâlâ'ya mahsus olduğu ve O'nun hakkı olduğu kendiliğinden anlaşılabilir olur.

İnsan **"Elhamdülillah"** dediği zaman hamdin Allah'a âit olduğunu dil ile ikrar ve itiraf ederken; kalbi ile de hamde lâıyk olan Allah-u Teâlâ'nın vahdaniyetini, azametini, O'ndan başka ibâdete lâıyk Mâbud-u bil-hak olmadığını, yaratan, yaşatan, öldüren yalnız O olduğunu tasdik etmelidir. Diğer taraftan rızasını umarak, ancak O'na yönelerek, emir ve yasaklarına tam bir teslimiyetle kulluk vazifelerine devam etmelidir.

İnsan ne kadar hamd ve senâ etmeye çalışsa bile gerçek mânâda senâ edemeyeceği açık bir gerçektir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir duâlarında şöyle buyurmuşlardır:

"Ben seni lâıyk olduğun gibi senâ edemem. Sen kendini nasıl senâ ettiysen öylesin." (Müslim)

"Rabb" terbiye eden, ıslâh eden, yetiştiren mânâsına geldiği gibi; sahip mânâsına da gelir.

Bu kelime Allah-u Teâlâ'dan başka hiç kimse hakkında kullanılmaz. Çünkü bu kelime varlık âlemini yoktan vârederek yaratan, yarattıklarını bir nizam içinde olgunlaştıran, terbiyeden geçiren, her ihtiyacı temin eden, dilediği her şeyi kendi iradesi ile dilediği şekilde yapabilecek kuvvet ve kudrete sahip olan Allah-u Teâlâ'ya işaret eder.

İnsanların yegâne mürebbsi O'dur. Bir şeyi veya bir insanı başlangıcında ele alarak, derece derece yetiştiren, terbiye eden O'dur. Zâhirleri nimet ile, bâtınları rahmet ile terbiye eder. İnsan bu terbiyeden en büyük nasibini almıştır. Bu bakımdan insanoğlu Yaratıcı'sına, nimetlerle donatıcısına hamdetmek, O'nu en güzel övgülerle övmek zorundadır.

Bütün âlemleri yaratan, terbiye eden, her şeye şekil veren Allah'tır. Toprakta yaratıyor, toprağın üzerinde gezdiriyor, topraktan rızıklandırıyor. Bütün nimetlerini ve ziynetlerini tepsisinin üzerinde gezdiriyor.

Nitekim O'nun bir ism-i şerifi de **"Vehhâb"**dır. Hesaba gelmeyen her türlü nimetlerini, hiçbir karşılık beklemeden gayb hazinesinden daima ihsanda bulunuyor.

Gecesi, gündüzü, ayı, güneşi, insanı, hayvanı, cemâdâtı, nebâtâtı, mevcûdâtı... Hepsi o tepsinin üzerinde.

Biz o sahnede imtihtadayız.

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır." (Mülk: 2)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere bizi denemek için gönderdi. Fakat sen tepside kaldın, nimetlere daldın. Yaratan'ı bilmeye ve bulmaya çalışmadın.

Bunun içindir ki Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsî'de şöyle buyurmaktadır:

"Benim cinlerle ve insanlarla önemli bir hadisem var! Ben yaratıyorum, benden başkasına ibadet ediliyor. Ben rızıklandırıyorum, benden başkasına şükrediliyor." (Taberânî)

Bu başkasından murad şeytandır.

Nankör insan sahnede olduğunu unuttu. Yaratan'ını gerçekten bilemedi ve bulamadı. Hazret-i Allah'ın yarattığı mülkün içinde Hazret-i Allah'ı arıyor. Bu bir cehalet değil midir?

Kimi "*Göklerdedir.*" diyor. Kimisi ise "*Arşurahman'dadır.*" diyor. Yani O'nun yarattığı tepside "Yaratan"ı arıyor.

Sen O'nu nasıl bilebilirsin? O'nu bilmen için O'nu bileni bulman lâzımdır. O'nu bileni bulmadıkça Hakk'ı nasıl bilirsin, Hakk'a nasıl varırsın?

"Âlemler"e gelince;

Âlemlerden murad; mevcûdiyeti düşünülebilin, Yaratıcı'nın varlığına delil teşkil eden, Allah-u Teâlâ'nın dışındaki canlı ve cansız, maddî ve mânevî, gözle görülen ve görülmeyen, bilinen ve bilinmeyen bütün varlıklardır. O bütün mevcudâtı yaratan ve terbiye eden Rabbü'l-âlemîn'dir, onların tasarruf ve hâkimiyeti kendi idaresinde bulunmakta olup, göklerin ve yerin sırlarını sadece O bilir.

Kur'an-ı kerim'de yetmiş üç yerde "**Âlemîn**" kelimesi geçmekte olup, bunların kırk ikisinde "**Rabbü'l-âlemîn**" terkihiyle anılarak Allah-u Teâlâ'nın bütün varlıkların ilâhı olduğu beyan edilmektedir.

Enbiyâ sûre-i şerifinin 107. Âyet-i kerime'sinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in "**Âlemlere rahmet**" olduğu haber verilmektedir.

"Resul'üm! Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik." (Enbiyâ: 107)

Nasıl ki Allah-u Teâlâ Arş'tan bütün insanlara vücut ve hayat veriyorsa, mânevî hayat da yalnız ve yalnız "**Rahmeten Lil-âlemin**" olan, Allah-u Teâlâ'nın Resul-i Ekrem'i Muhammed Aleyhisselâm'dan gelir. Yani bir kimseye mânen ne verilmişse Allah-u Teâlâ'nın Nûr'u olan Resulullah Aleyhisselâm vasıtasıyla verilmiştir. O mânevî hayat kaynağından hayat suyu gelmedikçe kişide hayat olamaz.

"Rahman" ve "Rahîm":

En güzel isimler Allah-u Teâlâ'nındır, o en güzel isimlerle O'na kulluk yapmak ve duâ etmek gerekiyor.

"O Rahman ve Rahîm'dir." (Fâtiha: 2)

"Rahman"; rahmet kelimesinden türemiş olup son derece merhametli demektir. Allah-u Teâlâ'nın sıfat ismidir, rahmeti ezelden ebede sonsuzdur. O'nun bütün âlemleri, canlı cansız bütün varlıkları yaratması, canlılara rızık vermesi, her şeyi yerli yerinde nizama koyması, sonsuz rahmetinin bir neticesidir. Hatta bu rahmet o kadar umumî ve şümullüdür ki, hak edip etmemesine, lâıyk olup olmamasına bakmaz; mümin-kâfir, mûti-âsî, âlim-câhil, çalışkan-tembel, haklı-haksız... ayırmadan rahmetini herkese her mahlûka şâmil kılmıştır.

"Rahîm" de aynı şekilde sıfat ismi olup; inanıp sâlih amel işleyenleri, verdiği nimetleri iyiye kullananları ahirette daha büyük ve ebedî nimetler vermek suretiyle mükâfatlandırarak demektir.

Dünyada inananı-inanmayı, çalışanı-çalışmayı ayırdetmeden bütün mahlûkatına sayısız dünyevî nimetler bahşedip, onları korurken; âhirette de inananı, çalışanı ayırıp onları cennet ve Cemâlullah ile mükâfatlandırması, işte bu "**Rahîm**" sıfatının bir neticesidir.

Din Gününün Sahibi:

Allah-u Teâlâ mülk ve melekûtun yegâne sahibi, mutlak hükümdarı olduğu gibi, O'nun mutlak hâkimiyet ve hükümrânlığı ahirette de devam eder.

"O din gününün sâhibidir." (Fâtiha: 3)

"Din günü" her yapılanın karşılığının verileceği son gün demektir. O gün, kendi mülkünde tasarrufta bulunan mülk sahibi gibi tasarrufta bulunacak, tasarrufuna ortak olacak hiç kimse bulunmayacaktır. O vâdolunan gün mutlaka gelecek ve insanlar Allah-u Teâlâ'nın huzurunda hesaba çekilecekler, iyi ve kötü ne yapmışlarsa karşılığını mutlaka göreceklerdir.

"Bugün mülk kimindir? Tek ve kahhar olan Allah'ındır!" (Mümin: 16)

Soruyu soran da O, cevap veren de O...

Bir ortağı olmak şöyle dursun, her şey O'nun kahrına mahkûmdur. O gün bütün yetkiler O'nun elindedir.

Öyle bir hesap günü ki; inananla inanmayı, itaatkârla isyankârı, şükredenle nankör, zulmedenle zulme uğrayanı orada ayıracaktır. İyileri mükâfatlandırıp, kötülerini cezalandıracak, dilediğini bağışlayacaktır.

O gün hüküm günüdür, özür beyan etme günü değildir.

"O gün gerçek hükümrânlık Rahman olan Allah'ındır." (Furkân: 26)

Dünyada geçici olarak emaneten mülk ve saltanat sahibi olanların hükümleri; ölümleri ile ellerinden alınır, yaptıklarının iyi ve kötü hesabı kalır. O gün O'ndan başka hiç kimse mülk sahibi değildir, dünyadaki gibi mülkleri de yoktur.

O gün tek hâkim O'dur. Hükmünde O'na hiç kimse, hiçbir şekilde ortak olamaz. Affetmek veya cezalandırmak bütünüyle O'nun kudret elindedir. Cezâlandırmak istediği bir kişiyi, kimsenin affetmeye gücü olmadığı gibi, affetmek istediği bir kişiye de kimsenin cezâ vermeye gücü yetmez. Başkasının işlediği bir günah bir kimsenin hesap defterine yazılmadığı gibi, hiç kimse işlediği günahın cezâsından fazlasına çarptırılmaz. Hiç kimseye zulmetmemesi O'nun şânındandır. Verdiği bir kararı hiç kimse değiştirmeye güç getiremez. Her işi adaletlidir, her hükmü hakkâniyetlidir.

Kulluğun Özü:

Mümin duâ ederken âlemlerin Rabb'i olan Allah'a gönülden yönelerek ve bağlanarak duâ eder.

"(Ey Rabb'imiz!) Ancak sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz." (Fâtiha: 4)

İbadet; tevâzu göstermek, itaat etmek, boyun eğmek, sınıksız yapışmak, sarılmak, hiçbir surette bırakmamak mânâsına gelir. İbadet bir kulun kendisini Rabb'ine bağlaması, zikriyle fikriyle O'nda bulunması, O'nda yaşaması, kulluğunun gerektirdiği bütün vazifelerini yapması demektir. Kulluk en geniş mânâsı ile Allah-u Teâlâ'nın her takdirine rızâ göstermek ve teslim olmaktır.

Kulluk yüce bir makamdır. Kul o makamda huzurda bulunmanın saâdetine nâil olur.

Muaz bin Cebel -radiyallahu anh-den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz elinden tutarak: **"Ey Muâz! Cidden seni seviyorum. Her namazın ardından:**

'Ey Allah'm! Seni zikretmek, sana şükretmek ve sana güzel bir şekilde ibadet etmek için bana yardım eyle!' diye söyleyegeldiğin duâyı bırakmamayı tavsiye ederim." buyurdu. (Müslim)

İbadette asıl gaye Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri'dir. Yardım dileme ise O'na tevessül etmektir. Allah-u Teâlâ yalnız kendisine ihlâsla ibadet etmemizi ve her işte yalnız kendisinden yardım dilememizi emir buyurmaktadır.

Kul: **"Yalnız sana ibadet ederiz!"** demekle şirkten uzaklaşmakta, **"Yalnız senden yardım dileriz!"** demekle de her türlü güç ve kuvvetten ayrılarak her işini Allah-u Teâlâ'ya dayandırmaktadır. Zira insan O'nun yardımı olmazsa, ne kulluk görevini yapabilir ne de diğer işlerini... Her iş ancak O'nun yardımı ile neticelenir.

Bu Âyet-i kerime kul ile Hâlik'ı arasındadır. Kul doğrudan doğruya Hâlik'ına münacaatta bulunmaktadır.

Sırât-ı Müstakîm:

Allah-u Teâlâ kendi zâtını bilmek ve doğru yolu bulmak için lütuf ve keremi ile kullarında muvaffakiyet halkeder. O kime hidayeti nasip ederse, yardım ederse, doğru yolu bulmuş olur. Hakk ile bâtili, iman ile küfrü, doğru ile eğriyi, hayır ile şerri, güzel ile çirkinini ayırır ve hakikate yönelir. Kimi de sapıklığı ile başbaşa bırakırsa, yardım etmezse, doğru yolu bulamaz.

Bunun içindir ki hayatın her safhasında dergâh-ı ulûhiyetten bu yardımı, bu muvaffakiyeti dilemek lâzımdır.

"Bize doğru yolu göster!" (Fâtiha: 5)

"Hiçbir eğriliği bulunmayan yol" mânâsına gelen **"Sırât-ı müstakîm"**; Allah yoludur, İslâm'dır. Allah-u Teâlâ'ya vâsıl olmak için müşâhade ile neticelenen bir mücâhede yolu bulmak ve o yola ulaşmak demektir. Bunun için de Allah-u Teâlâ'dan yardım isterken Sırât-ı müstakîm'i göstermesi ve buldurması istenmelidir.

Sırât-ı müstakîm'e muvaffak olan bir kimse; Allah-u Teâlâ'nın kendilerine nimetler ihsan ettiği peygamberlerin, sıddıkların, şehitlerin, sâlihlerin yoluna muvaffak olur.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyurulmaktadır:

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur, siz ona uyunuz. Başkaca yollara gidip de onlar sizi Allah'ın yolundan ayırmazın." (En'âm: 153)

Kul Allah'tan gayrı her şeyden yüz çevirmedikçe **"Sırât-ı müstakîm"**e ulaşamaz.

Bir kul gece ve gündüz, her an ve her durumda Allah-u Teâlâ'nın kendisini Sırât-ı müstakîm'de sâbit kılmasına muhtaçtır. Bu ihtiyacı her an çoğalmakta ve devam etmektedir. Bunun içindir ki her namazda ve hususiyetle diğer feyizli zamanlarda bu ihtiyaç: **"Bizi doğru yola ulaştır!"** diye Allah-u Teâlâ'ya arzedilmektedir. Yolun en büyüğü ve en güzeli, Allah-u Teâlâ'nın yardımının yoluna, insanı cennet-i âlâ'ya götürecektir ve onun yüksek derecelerine ulaştıracak yola girmektir. Hiç şüphesiz ki doğru yolu bulmak, dünya saâdetine ve ahiret selâmetine ermenin kesin bir teminatıdır.

Nimet Verilenlerin Yolu:

Kulun Allah-u Teâlâ'dan isteyebileceği en büyük yardım, nimetler verdiği sevgili kullarının yürüdüğü yola kavuşmaktır. İnsanlar, kendilerini Hakk'a kılavuzlayacak, hakikate yöneltecek, himmet ve gayretlerini artıracak bu Allah dostlarına muhtaçtırlar.

"Kendilerine lütuf ve ikramda bulunduğun kimselerin yoluna eriştir." (Fâtiha: 6)

Bu yol Allah-u Teâlâ'nın bizzat desteklediği, kendilerine nimetler ihsan ve ikram ettiği, dünya saâdetine ahiret selâmetine ulaştırdığı Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtı'nın, Evliyâullah Hazerâtı'nın ve sâir müminlerin yoludur.

Allah-u Teâlâ onları derece derece hidayet, iman ve yakîn, ilim ve irfan, itaat ve teslimiyet nimetleriyle nimetlendirmiş, her türlü gösterişten uzak olan hakikat nuruyla nurlandırmıştır.

Yusuf Aleyhisselâm bir peygamber olduğu halde:

"Müslüman olarak canımı al ve beni sâlihler zümresine kat!" (Yusuf: 101)

Diye duâ etmiş ve bu dilek ile ahirete intikal etmiştir. Gerçekten de Allah-u Teâlâ'ya gönülden bağlı olanların can atacakları arzu ve gaye işte bu sonudur.

"Hamd olsun Allah'a, selâm olsun O'nun beğenip seçtiği kullarına." (Neml: 59)

Gazaba Uğrayanların ve Sapanların Yolu:

Sırât-ı müstakim'e ulaştırması için Allah-u Teâlâ'ya niyazda bulunmak gerektiği gibi, dalâlet yollarına sapmamak için de duâ ve tazarruda bulunmak gerekmektedir.

"Gazaba uğramış ve sapmış olanların yoluna değil!" (Fâtiha: 7)

Adiyy İbn-u Hâtim -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"(Fâtiha'da geçen) 'Elmağdûb aleyhim = Allah'ın gazabına uğrayanlar' yahudilerdir, 'Eddâlin = Sapanlar'da hıristiyanlardır." (Tirmizî)

Gazaba uğrayanlar ve lânetlenenler ehl-i kitap olan yahudilerdir, sapıklığa düşenler de yine ehl-i kitaptan olan hıristiyanlardır. Onlar Hakk'ı önce tanıdılar sonra terkettiler, Allah-u Teâlâ'ya lâyük olmayan sıfatlar yakıştırdılar, küfür ve sapıklıklarında inat ettiler. Kendilerine verilen sayısız nimetleri unuttular. İlimi de ameli de yitirdiler. Hakk yolunda olduklarını zannettikleri halde, aslâ o yolda olmadılar. Şeytanı dost edindiler, hevâ ve heveslerini ilâh edindiler. Ahireti unutup dünyaya daldılar. Bile bile Allah-u Teâlâ'nın hak dininden çıktılar. Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu ve onlara gazab etti.

Gazaba uğrayanlar ve sapıklığa düşenler onlar olduğu gibi, geçmiş devirlerde yaşamış olan ve onlar gibi gazaba uğrayan ve sapıklığa düşen kavimler de hiç şüphesiz ki bu hükmün içindedirler.

Bunların korkunç âkıbetlerinden ders almasını bilen müminler, aynı duruma düşmemek için bu Âyet-i kerime'de öğretildiği şekilde Rabb'lerine yönelirler ve son nefeslerine kadar bu naz ve niyazlarına devam ederler.

Kur'an-ı kerim'de birçok Âyet-i kerime'de yahudilerin gazaba uğrama durumları ifade edilmiştir:

"Üzerlerine zillet ve meskenet, horluk ve yoksulluk damgası vuruldu, Allah'ın gazabına uğradılar. Öyle oldu; çünkü onlar Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorlar, haksız yere peygamberlerini öldürüyorlardı. İsyana daldıkları, haddi aşır gittikleri için bunu hak ettiler." (Bakara: 61)

Nankörlükleri, peygamberlerini öldürdükleri, isyana daldıkları, mütecaviz oldukları beyan edilmektedir.

"Onlar (yahudiler) nerede bulunurlarsa bulunsunlar, zillet altında kalmaya mahkûmdurlar. Meğer ki Allah'ın ahbine ve insanların ahbine sığınmış olsunlar. Onlar Allah'tan bir gazaba uğramışlardır ve üzerlerine miskinlik (damgası) vurulmuştur." (Âl-i imrân: 112)

"Nefislerini ne kötü şeye değişip sattılar! Allah'ın, kullarından dilediğine lütfundan (kitap) indirmesine hased ederek Allah'ın indirdiğini inkâr ettiler ve bu sebeple gazap üstüne gazaba uğradılar." (Bakara: 90)

Onların küfre sapmalarının sebebi kıskançlık ve büyüklük taslamak olduğuna göre, hor ve hakir kılınmakla onlara karşılık verilmiş oldu.

"Allah katında bundan daha kötü bir cezanın bulunduğunu size haber vereyim mi? Onlar Allah'ın lânetlediği, gazap ettiği, içlerinden maymunlar ve domuzlar yaptığı kimselerle Tağut'a tapanlardır. İşte onlar mevki bakımından daha kötü olanlar ve doğru yoldan daha çok sapmış bulunanlardır." (Mâide: 60)

"Allah'ın gadap ettiği bir toplulukla dostluk kuranları görmedin mi? Onlar ne sizdendir, ne de onlardan. Bilerek yalan yere yemin ediyorlar." (Mücâdele: 14)

Hıristiyanların sapıtmaları; kitaplarını tahrif ederek, Hazret-i İsa'ya ulûhiyet isnad etmeleri, Hazret-i Allah'ın tek'lik sıfatında sapmışlığı giderek üçlemeleri gibi sebeplerle haktan ayrılarak sapıtmışlardır.

"Allah, Meryemoğlu Mesih'tir.' diyenler gerçekten kâfir olmuşlardır." (Mâide: 72)

"Andolsun ki: 'Allah üç ilâhtan üçüncüsüdür.' diyenler kâfir olmuşlardır." (Mâide: 73)

"De ki: Ey kâfirler!

Ben sizin taptıklarınıza tapmam.

Benim taptığıma da siz tapmazsınız.

Ben de sizin taptığınıza aslâ tapacak değilim.

Benim taptığıma da sizler tapmıyorsunuz.

Sizin dininiz size, benim dinim banadır." (Kâfirûn: 1-6)

.

Fâtiha Sûre-i şerif'inin arkasından: **"Duâmızı kabul buyur!"** mânâsına gelen **"Âmin"** sözünü söylemek Sünnet-i seniye'dir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"İmam namazda Fâtiha'nın bitiminde âmin deyince, siz de âmin deyiniz. Zira her kimin âmin demesi meleklerin âmin demesine denk gelirse geçmiş günahları bağışlanır." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 435)

Mârifetullah:

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'de gökleri, yeri ve ikisinin arasında bulunanları altı günde yarattığını beyan buyurduğu halde, insanlar O'nu hâlâ yarattığı mülkünün içinde arıyor ve zannediyorlar. Bu zanla hakikat hiçbir zaman anlaşılabilir.

Arşurahman, diğer bütün cisimleri kuşatan bir cisimdir. O ise Arşurahman'ı da kuşatmıştır.

"Allah her şeyi çepeçevre kuşatandır." (Nisa: 126)

Çünkü Allah-u Teâlâ her şeyi çepeçevre kuşattığından dolayı nereye baksan yalnız O'nu göreceksin. Herkes O'nu bu mülkün içinde, mekânların içinde arıyor. Halbuki bütün mekânlar O'nda mekândır, O'nun mekânı yoktur.

Furkân sûre-i şerifinde şöyle buyurulmaktadır:

"Rahman'dır." (Furkân: 59)

O'nun rahmeti bütün varlıkları kaplamıştır. Varlık ve hayat O'nun rahmetinin eseridir. Bütün kâinata Allah'ın arşından hayat ve vücud dağılmaktadır.

O **"Rahman"**dır, bütün âlemleri rahmeti ile kuşatmıştır.

Bunu da bilebilmen için hiç olduğunu ve bir maskeden ibaret olduğunu görmeyen lâzımdır. Ancak o zaman husule gelir.

Zira Âyet-i kerime'sinde:

"Allah her şeyi çepeçevre kuşatandır." buyuruyor. (Nisâ: 126)

Sen ise onu da bilmiyorsun ve görmüyorsun.

"Bu dünyada kör olan kimse âhirette de ködür. Üstelik iyice yolunu şaşırmıştır." (İsrâ: 72)

Bu dünyada Allah-u Teâlâ'nın âyet ve beyinâtına karşı kör olan, hakikati göremeyen, hak rehberine uymayan kimseler âhirette de ködürler.

"Allah-u nûrus-semâvâti vel-ard" Âyet-i kerime'sinin sırrına ve esrarına mazhar olman için halkı Hakk'a götüreni bulman lâzımdır. Çünkü onu Hazret-i Allah tayin etmiştir.

Âyet-i kerime'sinde:

"Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da var ki, onlar Hakk'a iletirler ve Hakk ile hüküm verirler." (A'râf: 181)

Hakk'a vardığın zaman, gerçeği öğrendiğinde, yalnız **"O"** olduğunu hem göreceksin hem de bileceksin.

Meğer hep O imiş, âlem bir tepsi imiş.

Allah-u Teâlâ Arş'tan bütün insanlara vücud ve hayat veriyor, mânevî hayat da yalnız ve yalnız **"Rahmeten lil-âlemin"** olan, Allah-u Teâlâ'nın Resul-i Ekrem'i Muhammed Aleyhisselâm'dan gelir. O hayat kaynağıdır. Her şeyin özü ve evvelidir. O sebebi mevcûdattır. O olmasaydı felekler yaratılmayacaktı. Hidayet rehberidir. Mânevî hayat odur. Onsuz mânevî hayat olmaz. Yani bir kimseye mânen ne verilmişse Allah-u Teâlâ'nın nuru olan Resulullah Aleyhisselâm vasıtasıyla verilmiştir. O mânevî hayat kaynağından hayat suyu gelmedikçe hiç kimsede hayat olamaz.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hamd, âlemlerin Rabb'i Allah'a mahsustur." (Fâtiha: 1)

O, bütün âlemlerin Rabb'idir. Âlemleri yoktan yarattığı için O'na **"Rabbü'l-âlemîn"** denilmiştir. Toprakta yaratıyor, toprağın üzerinde gezdiriyor, topraktan rızıklandırıyor. Bütün nimetlerini ve ziynetlerini tepsisinin üzerinde gezdiriyor. İçte O.

Bu âlemleri O yoktan var etti ve şekil verdi. Âlemlerin Rabb'i yalnız O'dur. Dilediği anda yaratır, dilediği anda yok eder. Yok iken yaratıyor, var iken yok ediyor.

Hücreleri yaratıp öldürdüğü gibi, kâinatı da yaratıp öldürüyor. Hücrelerini an be an öldürüp dirilttiğinden hiç kimsenin haberi yok, bütün kâinat da böyledir.

Dilediği zaman yaratıyor, dilediği zaman öldürüyor. Diriltten de O, öldüren de O. Bu tecelliyâttan âlemlerin hiç haberi olmaz. İnsanoğlu zannediyor ki kendisi var, O'na bakmaya çalışıyor. Ne kadar ters bir durum!

Halbuki gerek insan gerek kâinât yalnız bir perdeden ibarettir. Perdeyi kaldır O var. Perdeye **"OI!"** diyor, perde oluyor. Yaratan O'dur. Yani O içte, sen dışta... Sen dıştasın, içtekini aramaya, perdede O'nu görmeye çalışıyorsun. Bu mümkün değildir. Sen bir perdeden ibaretsin, kâinât da bir perdedir. Perdeyi kaldır O var.

Sen âlemlerin içinde bulunduğun halde bu sözü söylersen, sözden ibaret kalır.

"Erden Hakk'a varmak gerek,

Varanları bulmak gerek."

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Sâdıklarla beraber olunuz." buyuruyor. (Tevbe: 119)

Dünyaya geliş sebebin budur. Nasibin varsa Hakk'ı bulursun. Bulamadın, bil ki zannında kaldın.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ben cinleri ve insanları ancak (beni bilsinler) bana ibadet etsinler diye yarattım." buyuruyor. (Zâriyat: 56)

O'nu bilmek, O'nu bulmak; O'nu bilerek ihlâs ile ibadet etmekle kaimdir.

Zira dikkat et! Hem **"Elhamdü lillâhi Rabbil-âlemin"** diyorsun, bütün âlemleri yarattığını söylüyorsun; fakat söylediğinin mânâsını aslında sen de bilmiyorsun. O'nu bilmediğin için, yarattığı mülkünün içinde Yaratan'ı arıyorsun.

O'nun İsm-i şerif'lerinden birisi de **"Kayyum"**dur. Her şeye hâkim olan, bütün varlıkları ayakta tutan, her şeye belirli bir zamana kadar ayakta durması için sebepler ihsan buyuran O'dur. Her şey Hakk ile kaimdir.

İnsan **"Rabbü'l-âlemîn"** diyor amma ne söylediğini bilmiyor. O **"Rabb"**dir, âlemleri O yaratmıştır. Âlemler Allah değildir. O ayrı, O ayrıdır. Âlemler **"OI!"** demekten ibarettir, Rabbü'l-âlemin **"OI!"** diyor oluveriyor. Zerre de böyledir, küre de böyledir. Her şey **"OI!"** demekle olmuştur. Fakat Allah-u Teâlâ'nın ayrı, âlemlerin ayrı olduğunu kimse bilmiyor.

Binaenaleyh hem O'dur, hem O'ndandır. Her zerrede O'nun varlığı mevcuttur. Her şey ceset, O ise ruhtur. Nasıl ki sende bir ceset var. Allah-u Teâlâ'nın emri ile, ruhu ile duruyorsun. Kâinat da böyledir. Ruhsuz cesedin ne hükmü olabilir?

En ince sırlardan birisi; Allah-u Teâlâ'yı görmek, kabuk mesabesindeki kâinatı O'ndan ayrı görmektir. Ruh ile cesedin, yani öz ile kabuğun irtibatı, Hâlik ile mahlûkun irtibatı demektir.

"Elhamdü lillâhi Rabb'il-âlemîn" O âlemlerin Rab'bidir. *"Ey bütün bu âlemleri yoktan var eden, nimetlere gark eden!"* dediğin zaman, sen şimdi âlemlerin içinde kaldın, O ayrıldı. O ayrı, sen ayrı, âlemler ayrı.

"Yaratıcı yalnız sensin, kâinatı da böyle yarattın. Bu mahlûkatın içinde ben de varım." diyorsun.

Bu hakikat karşısında hakikat ehlinin durumuna gelince;

Onlar içindekini görür. Kabuğu ayrı, özü ayrı olduğunu görür. Kâinatın özü ile cesedin ayrı olduğunu görür.

Onlar **"Elhamdü Lillâhi Rabbi'l-âlemîn"** dedikleri zaman, kendilerinden zerre kalmaz. Niçin kalmaz? **"Rabbü'l-âlemîn"**i gördüğü için, her şeyin O'ndan olduğunu bildiği için kalmaz. Çünkü her şey O'nun **"OI!"** emrine tâbidir, o kadar.

"Rabbü'l-âlemîn"i gördükleri zaman O husule geliyor.

Bir kar tanesi denize düştüğü zaman eriyip hiç olduğu gibi, onlar da Allah-u Teâlâ'nın tecellî etmesiyle hiç olurlar. O'ndan başka ilâh yok zaten.

Kendileri mahvoldukları için **"Rabbü'l-âlemîn"** deyince âlemleri yaratanı görür, kendisini görmez, âlemleri de görmez.

O'nu bulanlar Hakka'l-yakîn olanlardır. Allah-u Teâlâ bunları kendisi için yaratmıştır. Bunları Allah-u Teâlâ sevmiş, seçmiş, huzuruna almış. Onlar her şeyden fazla Allah'ı sever ve tercih ederler, Allah da onları sever. Allah'a varmış, varlığını ifnâ etmiştir. Ledüni ilme vâkıf olmuşlardır. Yani Hakk'a vâsıl olmuş, Hakk'ta fânî olmuşlardır. Onlar Hakk'ı sever, Hakk'tan gayrisından yüz çevirirler. Hep Hakk ile olmak ister, yaratılmışlara hiçbir zaman meyletmek istemezler. Yaratılmışlarla meşgul değiller, onları sevmezler.

Yaratan'ı görüyor, yaratılmışları biliyor. Allah-u Teâlâ onları yalnız kendisi için yaratmıştır. Bu yüzden başka bir şeyle uğraşmalarını istemez.

O, âlemleri yaratanı görüyor. Âlemleri görmek bile istemiyor. Çünkü zaten âlemleri Habib-i Ekrem - sallallahu aleyhi ve sellem-inin nurundan yaratmış, nuru da kendinden yaratmış. Ne büyük yaratıcı! Yaratanı gördüğü için yaratılana hiç kıymet vermez. Nazarı itibara almaz. Yaratan'ı görüyor, Yaratan'la meşgul, Yaratan'ın huzurunda.

Onlar Hakk'ı sever, Hakk'a iletir ve Hakk ile hüküm verirler.

Siz bu hakikati anlamıyorsunuz, anlasanız bile zâhirini anlıyorsunuz. Fakat tatbikata geçtiği zaman okuyamazsınız, ancak tariflerini okursunuz. Biz Cenâb-ı Hakk'ın izniyle bunun kendisini okuruz.

O'nun varlığını kendimde hissettiğim, kendimi kaldırdığım zaman O çıkıyor.

Ben bildim, buldum... Ben yokum, hükümsüzüm. Ben zerre bir hakîrim. O da O'nun. Ben yokum O var. Kâinat da bilsin böyle olduğunu, kâinat da bulsun O olduğunu.

Benim hamdim O'na mahsus. O yarattı, O donattı. O bildiriyor, O gösteriyor. O yaratıyor, O yaşatıyor, aynı zamanda O yönetiyor.

"Elhamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn" O öyle bir Allah ki, âlemlerin yaratıcısı ve mürebbisidir. Âlemler maske gibi hükümsüzdür. Çünkü **"OI!"** emriyle oluyor, **"ÖI!"** emriyle ölüyor.

Allah-u Teâlâ bu Âyet-i kerime'nin sırrına kimi mazhar ederse, o bilir ve görür. Kişi Allah-u Teâlâ'nın boyası ile boyandığı zaman husule gelir.

En ince sır ilmi, sırların sırlarının özü bu üç noktadadır, mârifetullah ilminin hülâsasıdır. Bu noktayı kavradığınız zaman ilimlerin anahtarını kavramış olacaksınız.

Allah-u Teâlâ İhlâs sûre-i şerif'inde:

"De ki: O Allah birdir, Allah Samed'dir." buyuruyor. (İhlâs: 1-2)

O birdir, O yaratıyor, yarattıkları O'nun içindedir. Siz Hazret-i Allah'a dıştan bakıyorsunuz, ehl-i hakikat ise O'na içten bakıyor. Onlar derler ki **"Her şeyi O kuşattı, ben içindeyim."** Onlar **"Ehad"** deyince O'ndan başkasını görmezler.

Farz-ı muhal ki bir bardak var. Bu bardak hükümsüzdür, sahibi içine ne koyarsa, konulan şeyin hükmü olur. O **"Samed"** dir, her şey O'na muhtaçtır. Çünkü O yaratıyor, O yarattığı için her şey O'na muhtaç.

O sana hayat veriyor, O'nunla kaimsindir. Sen ise hâlâ O'nu mülkün içinde zannediyorsun.

Bazı Âyet-i kerime'lerde Allah-u Teâlâ'nın her şeyi yarattığı, bazı Âyet-i kerime'lerde her şeyi kuşattığı, bazı Âyet-i kerime'lerde ise kâinatı donattığı, her şeyin O'na muhtaç olduğu beyan buyuruluyor.

Her görünen şey O'na perdedir.

O Zâhir'dir. Zâhir O amma kimse O'nu görmüyor da perdeyi görüyor. Onu O yaratıyor, her şey O'nunla kaimdir. Sen de O'nunla kaimsindir, yarattığı perde de O'nunla kaimdir. İnsanoğlu bunu bilmiyor.

NAMAZDA ZÂHİRÎ ve BÂTİNÎ HUŞU

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Resul'üm! Kitap'tan sana vahyedileni oku ve namaz kıl! Şüphesiz ki namaz insanı her türlü hayâsızlıktan ve fenâlıktan alıkoyar. Zikrullah elbette en büyük (ibadet)tir. Allah yaptıklarınızı bilir." (Ankebût: 45)

Müminlerin her türlü kötülüklerden ve yasaklardan kaçınması icab ederken, nice namaz kılan kimselerin kendilerini haramdan ve yasaklardan kurtaramadıkları görülmektedir.

Halbuki Hazret-i Allah; **"Şüphesiz ki namaz insanı her türlü hayâsızlıktan ve fenâlıktan alıkoyar."** buyuruyordu.

Bunun da sebebi namazda huzur ve huşuya dikkat edilmemesinden ileri gelmektedir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Huşu ile namaz kılan müminler ahiret azabından kurtuldular." buyuruyor. (Müminûn: 1-2)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise Hadis-i şerif'lerinde:

"Namazında huşu olmayan kimsenin namazı kabule lâayık olamaz, vaad olunan faydası da beklenemez." buyurmuşlardır. (Münâvî)

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

"Namazında sesini yükseltme, sesini o kadar da kısma, ikisi arasında bir yol tut." (İsrâ: 110)

Bu gibi kimseler ancak emri yerine getirerek farzı edâ etmiş ve namazı terkedenler için tayin olunan şer'i cezadan kendini kurtarmış olur.

Namazda huzur ve huşu şarttır. Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde:

"Benim zikrim için namaz kıl!" buyuruyor. (Tâhâ: 14)

Bu Âyet-i kerime'den anlaşılıyor ki namaz kılmaktan maksat Allah-u Teâlâ'yı anmaktır. Namazı boyunca gaflette olan bir kimse, Allah'ı anmak için namaz kılanlardan olmamış olur.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde de:

"Gâfillerden olma." buyuruyor. (Â'raf: 205)

Namaz gafletle kılınırsa o namaz sahibini fuhşiyattan, münkerden alıkoymaz, Hazret-i Allah'tan uzaklaştırır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Bir kimsenin kıldığı namazı kendisini kötülüklerden alıkoymazsa, o kimseye Cenâb-ı Allah'ın rahmetinden uzaklaşmadan başka bir fayda vermez." (Ahmed bin Hanbel)

"Sâlih amelden ayrılmayan kimsenin iki rekât namazı, iyi ile kötü ameli karışık kimselerin bin rekât namazından efdâldir." (Münâvî)

Diğer bir Hadis-i şerif'lerinde ise:

"Nice namaz kılan var ki namazından sadece yorgunluk elde eder." buyuruyorlar. (Nesai)

Namazda huşu; hem zâhirî hem bâtinî olmak üzere iki kısımdır:

Bâtinî Huşu:

- Namaz kılmaya başlayan bir kimse iftitah tekbirinden başlayıp selâm verinceye kadar, kendisinin Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda bulunduğunu bilmelidir.
- O'nun heybet ve azameti karşısında kendisinin ne derece hakir, fakir olduğunu, merhamete ve mağfirete muhtaç, günahkâr bir kul olduğunu tefekkür etmelidir.
- İbadetler arasında Cenâb-ı Hakk'ın en çok sevdiği olan namaz sayesinde söz ve hareketleriyle af ve mağfiret talep edip O'nun lütuf ve ihsanını kazandıracak bir makamda bulunduğunu korku ve haşyetle düşünmelidir.
- Bu şekilde kılınan namazımız melâike-i kiram'ın muhtelif şekillerdeki ibadetlerini içinde topladığı için, diğer ibadetlerin en faziletlisi, af ve mağfiret sebeplerinin en mükemmeldir.

Meleklerin bir kısmı ayakta bir kısmı oturarak, bir kısmı rükû ve secde ile meşguldürler. Diğer bazıları da "Allah-u Ekber", "Elhamdülillâh", "Subhanallah" gibi tekbir, tahmid ve tesbih ile emrolunmuşlardır. Namaz kılan müslümanlar da, bu faziletlerin hepsinden kısmî de olsa feyz almaktadırlar.

Zâhirî Huşu:

• Bir insan namaza başlar başlamaz tam bir sükûnetle, etrafına bakmadan, azalarını lüzumsuz hareketlerden koruyarak, Allah-u Teâlâ'nın huzurunda bulunup dilinden dökülen kelimelerin mânâsını düşünmelidir.

Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Namaz içinde oraya buraya bakmak, kişinin namazından çaldığı hırsızlamadır." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 420)

"Kişi, namazından ne kadar anlarsa, o derece namaz kılmış sayılır." buyurmuşlardır.

• **"Allah-u Ekber"** deyince, Allah-u Teâlâ'nın herşeyden büyük olduğunu düşünmelidir.

• **Sübhanek Allahümme ve bihamdik:** Ey Allah'ım! Sana hamd ederek, her türlü noksanlardan tenzih ederim.

• **Vetebâre kesmük:** Senin ism-i şerifinin hayır ve bereketleri cem ettiğini bilirim.

• **Veteâlâ ceddük:** Senin azamet ve şanını itiraf ederim.

• **Velâ ilâhe ğayrük:** Senden başka bir mabud olmadığını dil ile ikrar, kalp ile tasdik ederim.

• **Euzü billâhi mineşşeytanirracîm:** Merhamet dergâhından kovulmuş şeytanın hile ve desiselerinden Cenâb-ı Hakk'a sığınırım.

• **Bismillâhi:** Cenâb-ı Allah'ın ism-i şerif'i dilimde ve kalbimde bulunduğu halde namaza başlıyorum.

• **Errahman:** Öyle bir Allah ki dünyada merhameti herkese şâmil.

• **Errahim:** Ahirette ise itaatkâr kullarına cennet ve cemâlini ihsan buyurucudur.

• **Elhamdü'lillâhi:** Hamd ve sena bütün övgüler Allah-u Zülcelâl Hazretleri'ne mahsustur.

• **Rabbil âlemin:** Bütün âlemlerin yaratıcısı, rızıklandırıcısı, mürebbisidir.

• **Errahmânirrahim:** O Rahman ve Rahim'dir.

• **Mâlik-i yevmiddin:** Kıyamet gününün sahibi ve melikidir. Herkesin gözü onun lütuf ve keremindedir.

• **İyyâke na'büdü:** Allah'ım yalnız sana ibadet eder,

• **Ve iyyâke nestaiyn:** Yalnız senden yardım bekleriz.

• **İhdinâ:** Bizlere hidayet eyle.

• **Sırâtmüstakim:** Cennete uzanan doğru bir yolu.

• **Sıratalleziyne en'amte aleyhim:** Nimetlerine nâil olan nebilerin ve velilerin süluk ettikleri şeriat ve tarikat-ı mutahharayı,

• **Ğayril mâğdûbi aleyhim veleddalliyn:** Gazabı haketmiş olanların ve doğru yoldan sapan yahudi ve hristiyanların yolunu değil.

• Namaz kılan kimse bu şekilde Fâtiha sûre-i şerifi'ni okuduktan sonra istediği bir sûre daha okur. Cenâb-ı Hakk'ı tâzim makamında rükûya eğilir, kendini küçültür.

• Rükûda "**Sübhâne rabbiyel aziym**" diyerek, büyüklük zâtına mahsus olan Hazret-i Allah'ı bütün noksanlardan tenzih eyler.

• "**Semiallahu limen hamideh**" diyerek rükûdan kalkar. "Allah-u Teâlâ kendisine hamd edenin hamdini işitir ve kabul buyurur." demektir.

• Rükûdan kalktığıında da "**Rabbenâ lekel hamd**" der. "Ey Rabb'imiz. Hamd ancak sana mahsustur." mânâsına gelir.

• Sonra secdeye varır.

Bilindiği gibi kulların fiillerinin, iş ve davranışlarının içinde en çok kabule lâyık olan şey mahviyettir. Yani bir insan kendini hakir, sağır, naçiz bir mahlûk olduğunu ve her nesi varsa Cenâb-ı Allah'ın mal ve mülkü bulunduğunu bilmektir.

Secdeye varmak, yerlere kapanmak, toprakla bir olmak ise fiili olarak mahviyeti temsil etmekte olduğu gibi dil ile de "**Sübhâne rabbiyel a'lâ**" yı okur. "Kuvvet, kudret, beden, mal ve mülk bakımından herkesten üstün olan Hazret-i Allah'ı bütün noksanlardan tenzih ederim." demektir.

• İkinci secdeyi de yaptıktan sonra ikinci rekâta kalkar. Aynı minval üzere onu da kılar ve teşehhüd için oturur.

• **Ettahiyyatü lillahi:** Hamd ve sena gibi dil ile söylenerek yapılan kavli ibadetler Allah'a mahsustur.

• **Vessalâvâtü:** Salâvât gibi fiili ibadetler Allah'a mahsustur.

• **Vettayyibat:** Mâli ibadetlerin dahi hepsi O'na ait olduğunu itiraf eyler.

• Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Miraç gecesinde huzuru Rabb'ül izzet'e varınca ve bu üç kelime-i tayyibe ile hamd ve sena vazifesini yerine getirince, Allah-u Teâlâ da üç kelime ile mukabelede bulundu.

• "**Esselâmü aleyke eyyühennebiyyü ve rahmetullahi ve berekâtühü.**" yani "Dünya ve ahiret azabından emniyetle beraber, Cenâb-ı Allah'ın rahmet ve âtîfeti, hayır ve bereketi senin üzerine olsun." demektir.

• Ondan sonra tekrar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz, Allah-u Teâlâ'nın selâmına cevaben "**Esselâmu aleyna ve alâ ibâdillahissalihîn.**" yani "Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti ve inayeti bizim ve bütün enbiyanın, evliyânın üzerine olsun." tabiriyle meramını arzettiğiştir.

• Mübarek Miraç gecesinde meydana gelen bu ahvâle vakıf olan Cebrâil Aleyhisselâm da "**Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdûhu ve rasûlühu**" yani "Cenâb-ı Allah'ın birliğine ve Muhammed Aleyhisselâm'ın Allah'ın kulu ve Resul'ü olduğuna şehâdet eylerim." buyurmuştur.

• Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'ın isminin anıldığı zaman salât-u selâm gönderilmesinin lüzumu aşikâr olduğundan, "Ettahiyyatü"nün sonunda salât-u selâm getirilir...

• **Allahümme salli alâ Muhammed:** Yâ Rabb'i, rahmetini Muhammed Aleyhisselâm üzerine indir.

• **Ve alâ âli Muhammed:** Hem de Muhammed Aleyhisselâm'ın bütün akraba ve taallükâtı ile itaatkâr ümmeti üzerine indir.

• **Kema salleyte alâ İbrahime ve alâ âli İbrahim, inneke hamidün mecîd:** Nasıl ki İbrahim Aleyhisselâm ile onun âile efradına nâzil buyurmuşsan. Şüphesiz ki sen Hamid ve Mecid'sin" demelidir.

• Bundan sonra **"Rabbenâ..."** gibi meşhur duâlardan okumalıdır. Sonra da namaza mahsus olan mukaddes ilâhi huzurdan çıkarak dünya âlemine dahil olacağı için; eğer imam ise hazır bulunan cemaata ve meleklerle, tek başına kılıyorsa sağındaki ve solundaki meleklerle hitaben **"Esselâmü aleyküm ve rahmetullah"** diyerek namaz vazifesini bitirmiş olur.

• Ettahiyyatü'yü okurken namazı kılan kişi Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Allah-u Teâlâ'ya arz etmiş olduğu kelime-i tayyibeleri kendisi tarafından takdim etmelidir. Bir hikaye olarak okumamalıdır.

• Namazın başından sonuna kadar huzur ve huşuyu muhafaza etmek evliyâullahın büyüklerinin güçlükle muktedir olabileceği meselelerden olduğu için, diğer insanlar için ise kolay olmadığı açıktır.

Şu kadar var ki namazın hangi rüknünde olursa olsun namaz kılan için o nispette kabul ümidi şüphesizdir. Bu bakımdan huzur ve huşu için mümkün olduğu kadar çalışıp gayret göstermelidir.

Namaz kılarken:

"Namaza başladığında son namazını kılar gibi kıl!" (Ahmed bin Hanbel)

Hadis-i şerifini de gönülden uzak tutmamak gerekir.

Cenâb-ı Hakk ve Feyyaz-ı Mutlak Hazretleri Tevhide inanan müslümanları muvaffak buyursun. Memur buldukları namazlarını kemâl-i huzur ve huşu ile edâ etmekle kalplerini pür-nûr eylesin, amin.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Leyl Sûre-i Şerif'i (2)

Yolu Zorlaştırılanlar:

Öte yandan malı ile mağrur olup cimrilik eden, biriktirmiş ve yığmış olduğu servetine aldanan, Rabb'inden müstağni olup hidayetinden uzaklaşan, dinini yalanlayan kimselere gelince, Allah-u Teâlâ onlar hakkında mütebâki Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurur:

"Fakat kim de cimrilik edip inâyet-i ilâhîden kendisini müstağni görürse..." (Leyl: 8)

Malı üzerinde cimrilik ederse, iyilik yollarında sarfetmezse, verilmesi gereken lüzumlu yere vermezse, bir tek nefes alırken bile Rabb'ine muhtaç olduğu halde O'na ihtiyaç hissetmezse, O'na isyan etmekten sakınmazsa...

"O en güzel kelimeyi tekzip eder, yalanlarsa..." (Leyl: 9)

Allah-u Teâlâ'nın varlığını ve birliğini inkâr ederse, iyiden ve iyilikten yana ne varsa arkaya atarsa, şeytanın ve nefsinin kulu olursa...

"Biz de ona en güç olanı kolaylaştırırız, (hayra karşı bir isteksizlik veririz)." (Leyl: 10)

Allah-u Teâlâ ona kötülük yolunu kolaylaştırır, onu her türlü kolaylıktan mahrum eder. Attığı her adım onu Allah yolundan uzaklaştırır. O artık sapıklık yolunda ilerler durur. Geleceğini hiç hesaba katmaz, ahiret nimetlerine ihtiyaç duymaz olur. Alçaldıkça alçalır, battıkça batar, düştükçe düşer, tâ ki hayvanlar seviyesine kadar iner, hatta daha da aşağılara yuvarlanır.

"Çukura yuvarlandığı zaman malı ona hiçbir fayda sağlamaz." (Leyl: 11)

Dünyada cimrilik ederek malını hayır yollarında sarfetmeyip vârislerine terkeden kimsenin malı, cehenneme yuvarlandığı zaman kendisine hiç fayda vermez, çekeceği azaptan onu aslâ kurtaramaz.

Kişi baktığı zaman kendisini bu hakikat aynasında görebilir.

•

Kullarının hep iyiliğini isteyen Allah-u Teâlâ, hiç kimseye cebren aslâ kötülük yaptırmaz. Herkese arzusu verilmiş ve herkes onları yapmaya koyulmuşlardır. Binâenaleyh bir kulun: *"Salâhımı isterse salâh olurum, etmezse olmam!"* diyerek kaçamak yollar aramaya, yaptığı-yapacağı bütün kötü işlere bunu perde yapmaya hakkı yoktur. Kendi kendisini kandırmaktan başka bir şey yapmış olmaz. Şeytan işini kadere havale etti kâfir oldu, Âdem Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'ya sığındı, O da onu affetti.

Kula düşen şudur: Allah-u Teâlâ'ya muhtaç olduğunu bilecek, O'ndan isteyecek, O'na sığınacak, O'na yalvaracak, O'na boyun bükcek, gözyaşı dökcek. O'nu bilecek başka bir şey bilmeyecek.

Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz masum oldukları halde ibadet ettiler. Aşere-i Mübeşşere - radiyallahu anhüm- Hazeratı cennetle müjdelenmelerine rağmen ibadetten bir an bile geri kalmadılar.

Allah-u Teâlâ mahlûkatın en ekmeli ve eşrefi olan insanı, en güzel iş ve hareket yapma istidâdı üzerinde halletmiştir. Böyle iken Hakk ve hakikati bırakıp gayrıya çalışması bâtil değil midir?

Buhârî'nin rivayet ettiği bir Hadîs-i şerif'te Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz buyuruyorlar ki:

"Bakî-i Gargad mezarlığında bir cenazede bulunuyorduk. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- yanımıza gelip oturdu. Biz de etrafına oturduk. Elinde bir asâ vardı. Başını eğdi ve asâsıyla yere vurmaya başladı."

Sonra buyurdu ki:

"Sizden hiçbiriniz müstesnâ olmamak üzere hepinizin cennetteki yeri de cehennemdeki yeri de yazılmıştır. Şakî veya saîd olacağı tespit olunmuştur."

Bunun üzerine Ashâb-ı kiram'dan bir zât sordu:

"Öyle ise yâ Resulellah, amel ve ibadeti bırakıp Allah-u Teâlâ'nın takdirine itimad edemez miyiz? Zira bizden saâdet ehli olanları, ilâhî takdir saâdet ehlinin ameline sevkeder, kişi cennete girer. Yine bizden şekâvet ehli olanları, ilâhî takdir şekâvet ehlinin ameline sevkeder, kişi cehenneme girer."

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz cevâben:

"Güzel ameller yapmaya devam edin. Çünkü herkes niçin yaratıldıysa, o iş kendisine kolaylaştırılmıştır. Saâdet ehli olan saâdet amelleri yapar. Şekâvet ehli olan ise şekâvet amelleri yapar." buyurdu ve Leyl sûre-i şerif'inin ilgili Âyet-i kerîme'lerini okudu.

Doğru Yolu Göstermek Allah-u Teâlâ'ya Âittir:

Allah-u Teâlâ insanları yaratmış ve onlara iyiyi kötüden, güzeli çirkinden, Hakk'ı bâtıldan ayırabilecek fitri bir kabiliyet ve istidat vermiş ve onlara peygamberleri ve kitapları vasıtasıyla hayır ve şer yolunu bildirmiştir.

"Doğru yola iletmek sadece bizim işimizdir." (Leyl: 12)

Bunun içindir ki insanların kendilerine bir lütuf olarak gösterilmiş olan hiyadet yolunu takip ederek ebedî hayatlarını kazanmak için çalışmaları gerekir.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Yolun doğrusunu göstermek Allaha âittir. Yolun eğri olanı da vardır." (Nahl: 9)

Allah-u Teâlâ insanı yaratmış, ona cüz'i bir irade vererek bu imtihan sahnesine koymuştur. Kendisine varan yolu da peygamberler göndererek, kitaplar salarak, zihinlerine doğruyu ve eğriyi ilham ederek göstermiştir. O'nun hidayeti olmayınca insanlar kendiliğinden doğru yolu bulamazlar.

"Şüphesiz son da ilk de (ahiret de dünya da) bizimdir." (Leyl: 13)

Dünya da ahiret de Allah'a âittir. Her ikisi de O'nun mülküdür, O'nun kudret ve tasarrufu altındadır. Ne ahirette ne de dünyada O'nun hüküm ve iradesinin dışında geçerli olacak bir başvuru yeri yoktur.

Asıl hidayet O'nun hidayetidir, O nasıl dilerse öyle olur.

"Ben, sizi alevler saçan bir ateşe karşı uyardım." (Leyl: 14)

Hidayet yoluna gitmekle ele geçecek fayda ve kâr, dalâlet yoluna gitmekle karşılaşılabilecek zarar kulların kendilerine âittir.

"O ateşe, ancak yalanlayıp yüz çeviren bedbaht kimse girer." (Leyl: 15-16)

Küfür ve isyanda ileri gidip tevbe etmeyerek ölen bedbahtlar, alev saçan o ateşte yanarlar. Hiçbir kâfir istisnâ tutulmaz.

"Temizlenip arınmak üzere malını hayra veren kimse ise ondan uzak tutulur." (Leyl: 17-18)

Allah-u Teâlâ'yı yalanlayıp inkâr eden, İslâm'ı kabullenmeyen, bir an olsun Hakk'a yönelmeyen kimselerin yanında; takvâda ileri bir merhaleye varan, küfür ve şirkten sakınıp, onları hatırına bile getirmeyen, nefisini arıtmak için malını hayır yollarında harcayan itaatkâr müminler ise bu ateşten uzak kalacaklardır. Allah-u Teâlâ dünyada ve ahirette bunlara, râzı ve hoşnut olacakları kadar lütüfta bulunacaktır.

Onlar mallarını Rabb'lerine taat uğrunda infak ederler, verdikleri ile hem kendilerini, hem mallarını temizlemek için gönüllü olarak verirler. Yalnız ve yalnız Hakk'ın rızâsını gözetirler.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- ziyâdesiyle cömert idi. Mal varlığının hemen hepsini Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın yolunda harcamaktan çekinmedi. Bu sebeple hakkında bu Âyet-i kerime'ler nâzil oldu

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Ebu Bekir'in bağışladığı mal kadar, başka bir mal bana yaramamıştır."

Bu sözleri duyan Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-, gözleri yaşararak şöyle dedi:

"Ey Allah'ın elçisi! Malımı ve canımı uğruna fedâ edecek senden daha iyisi mi var!"

Müslüman olduğu gün Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-in kırk bin dinar parası vardı. Bu servetin hepsini Resulullah Alayhisselâm'ın üstlendiği İslâm dâvâsı uğruna harcadı. Hicret ettiği gün elinde beş bin dinardan başka para kalmamıştı.

"Onda hiç kimseye verilecek bir minnet borcu yoktur." (Leyl: 19)

Yaptığı her bir iyiliği, herhangi bir kimseden bir karşılık görmek için yapmaz.

"(Verdiğini) yüce Rabb'inin hoşnutluğunu kazanmak için verir." (Leyl: 20)

Onun bir tek düşüncesi vardır:

"Acaba Rabb'im benden râzı olur mu? Günahlarımı bağışlar da, beni cenenneminden kurtarır mı, cemâl-i bâkemâli ile müşerref eyley mi?"

"Yakında kendisi de (Allah'ın vereceği nimetle) hoşnut olacaktır." (Leyl: 21)

Hiç kimseye borçlu ve minnetli değildir ki, verirken ona karşılık olarak versin.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-in fakir, miskin, köle ve câriyeleri azat etmek için mal sarfettiğini gören babası Ebu Kûhâfe: *"Oğlum!"* dedi, *"Görüyorum ki zayıf olanları kurtarıyorsun. Eğer genç ve sağlam olanlar için aynı malı sarfetmiş olsan, onlar senin için bir güç olur."*

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- ise:

"Babacığım! Ben Allah'ın hoşnutluğunu bekliyorum." cevabını verdi.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Allah'ın hoşnut olması ise hepsinden büyüktür." (Tevbe: 72)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

Hicretin Birinci Yılı

Peygamber Mescidi (Mescid-i Nebi)

Mekke'de insanlar için kurulmuş ilk beyt Kâbe-i Muazzama olmasına rağmen müslümanlar o zulüm devirlerinde orada rahatça ibadet yapamamışlardı. Bu sebeple Medine'de topluca ibadet yapabilecek bir mescide gerçekten ihtiyaç vardı.

İlk zamanlar Resulullah Aleyhisselâm, nerede bulunursa namazını orada kılar, müslümanlara da kıldırırdı. Namaz vakti nerede gelse, cemaat olup namaz kılarlardı. Hatta davar ağullarında kıldıkları bile olurdu. İlk olarak bir mescid yapmak gerekiyordu.

Resulullah Aleyhisselâm Ebu Eyyûb Ensârî -radiyallahu anh-in evinde geçici olarak ikamet ederken, bir yandan da hemen hiç vakit geçirmeden bir mescid yapımı için teşebbüse geçti.

Zaten Medine'ye ilk geldiği gün, devesinin çöktüğü arsa bu hizmet için tayin edilmişti. Burası Neccar oğullarından Sehl ve Süheyl adında iki yetim çocuğa ait hurma kurutma yerinin bir parçası idi. Babalarından miras kalmıştı. Resulullah Aleyhisselâm'ın hicretinden önce Esâd bin Zürâre -radiyallahu anh- burada arkadaşları ile birlikte toplanır ve namaz kılarlardı.

Resulullah Aleyhisselâm yetimleri çağırarak bu yeri mescid yapmak için satın almak istediğini, kendilerinin ne isteyeceklerini sordu. Yetimler: **"Vallahi biz para istemeyiz yâ Resulellah! Biz onun bedelini Allah'tan isteriz. Onu sana Allah için bağışlıyoruz!"** dediler. Resulullah Aleyhisselâm parasız kabul etmeyerek orayı gençlerden on miskal altına satın aldı. Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- bu parayı hemen ödedi.

Medineli müslümanlar arazilerinin fazlalarını da bağışladılar ve hatta: **"Yâ Resulellah! İstersen evlerimizi de al!"** dediler.

Resulullah Aleyhisselâm onlara:

"Evlerinizin hayrını görünüz!" buyurdu.

Arsa üzerinde çukurlar, tümsekler, harabeler, hurma ağaçları vardı, Bir tarafında da müşrik kabirleri bulunuyordu. Resulullah Aleyhisselâm'ın emriyle ağaçlar köklerinden kesildi, mezarlar açılıp kemikler başka yerlere nakledildi. Çukurlar, tümsekler, harap yerler tesviye edildi. Hurma ağaçlarının gövdeleri direk olarak kullanılmak üzere sıra ile dizildi.

Resulullah Aleyhisselâm önce kerpiç kestirdi, kereste tedarik ettirdi. Daha sonra o arsa üzerine kiblesi Kudüs tarafına olmak üzere bir mescid yapımına başlandı.

Temeli taştan yükseltildi, duvarlar kerpiçten örüldü. İnşaatta çamurdan harç kullanıldı. Direkleri hurma ağaçlarından yapıldı, üzeri de hurma dalları ve yaprakları ile örtüldü, zemin kuru ve topaktı.

Resulullah Aleyhisselâm'ın çalışmasına ihtiyaç duyulmadığı halde, bizzat kendisi işçi gibi çalışıyor, taş ve kerpiç taşıyordu. Bazen ağır kayaları yüklenir, göğsü darala darala taşırdı. Onun bu çalışmasını gören müslümanlar gayretlerini artırırlardı. Çalışırken her biri güzel neşideler okurlardı.

Resulullah Aleyhisselâm onların canla başla çalıştıklarını gördükçe:

"Allah'ım! Gerçek hayır ancak ahiret hayırındır, Ensâr ve Muhâcir'e sen yardım eyle!" buyururdu. (Müslim: 523)

.

Oldukça sade bir görünümü olan mescid, herhangi bir değişiklik veya ilâve yapılmaksızın dokuz yıl bu halde kaldı. Sonra Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- bir takım güzel değişiklikler yaptı. O dönemde olduğu gibi yine kerpiç ve hurma keresteleri kullandı. Ayrıca direklerini yeniledi.

Mescid önceleri yatsı ve sabah namazı vakitlerinde, kuru hurma dal ve yapraklarıyla kabukları yakılarak aydınlatılırdı. Temim-i Dârî -radiyallahu anh- Medine'ye gelirken kandil ve zeytinyağı getirmişti. Kandilleri astırdı, içine zeytinyağı koydurdu. Güneş batıp karanlık çökünce yaktırdı. Resulullah Aleyhisselâm gelip mescidin kandillerle aydınlandığını görünce, bunu kimin yaptığını sordu. "*Temim-i Dârî yaptı.*" dediler.

Şöyle buyurdu:

"Sen İslâmiyet'i ve mescidi nurlandırdın, Allah da seni dünyada ve ahirette nurlandırсын!"

İlk zamanlar kible Kudüs-ü şerif olduğu için, kapısı güneye bırakılmıştı. Sonradan kiblenin Kâbe-i muazzama'ya doğru değişmesi üzerine tâdilât yapılmış, kapı ile mihrap yer değiştirmiştir.

•

Mescidlerin dinimizde hususi bir yeri ve fazileti vardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Allah'ın mescidlerini ancak Allah'a ve ahiret gününe inanan, namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve Allah'tan başkasından korkmayanlar imar eder.

İşte hidayet üzere bulunanlardan olmaları umulanlar bunlardır." (Tevbe: 18)

İbadetlerin toplu halde edâ edilebilmesi için câmi ve mescidler yapılmıştır. Cemaatte rahmet ve bereket vardır.

"İmar" tâbiri câmilerin inşâsı, onarımı, döşenmesi, aydınlatılması ve temiz tutulması gibi maddî imarı içine aldığı gibi; oralarda ibadet etmek, Kur'an-ı kerim okumak, ilim öğrenmek ve öğretmek gibi mânevî imar faaliyetlerini de ihtivâ eder.

Câmilerin yapılış maksadı dışında kullanılması, yıktırılması, satılması câiz değildir.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah'ın mescidlerinde Allah'ın adının anılmasını engelleyen ve onların harap olmasına çalışan kimseden daha zâlim kim olabilir?" (Bakara: 114)

Nitekim Allah'a şirk koşmak en büyük zulümdür. Allah-u Teâlâ'nın mescidlerini, içlerinde O'nu zikretmekten menetmek ve harap olmalarına çalışmak da son derece büyük bir zulümdür. Bunu yapabilen zâlimler, hiçbir zulümden çekinmez, her türlü haksızlığı yapar.

•

İnşâsı yedi ay süren mescidin yanına ayrıca Resulullah Aleyhisselâm'ın ve âilesinin kalmaları için odalar yapıldı. Kur'an-ı kerim'de bu odalardan "**Hucurât**" diye bahsedilir.

Önce birisi Hazret-i Sevde -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'e, diğeri Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'e mahsus olmak üzere kerpiçten iki oda yapıldı. Daha sonra diğeri Ezvâc-ı tâhirat'la evlendikçe onlar için de birer oda yapılmış ve sayıları dokuz olmuştur.

Resulullah Aleyhisselâm mescid ve odalar tamamlanınca misafir kaldığı Ebu Eyyüb Ensâri -radiyallahu anh-in evinden buraya taşındı.

•

Mescid-i nebevî'nin ilk yapıldığında minberi yoktu. Resulullah Aleyhisselâm hutbe okurken bir hurma kütüğüne dayanırdı. Minber yapılıp da hutbelerini artık orada vermeye başlayınca bu kütük, yüklü devenin feryadına benzeyen bir ses ile inlemeye başladı. Resulullah Aleyhisselâm'ın minberden inip onu okşaması üzerine ancak sustu. (Buhârî)

Bu hâdise üzerine mescidde bulunan sahabeler kütüğün başına üşüşerek rikkat ve heyecanla ağlaştılar, mescidin içi çalkalandı. Resulullah Aleyhisselâm'ın emri üzerine minberin altına bir çukur kazılıp oraya gömüldü.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

"Benim şu mescidimde kılınan bir namaz, başka mescidlerde kılınan bin namazdan efdaldir."
(Müslim: 1394)

Mescid-i nebevî yalnızca ibâdet evi değildi. Resulullah Aleyhisselâm mescidde Ashâb'ı ile görüşüyor, bir taraftan İslamiyet'i yaymaya ve güçlendirmeye çalışırken, diğer taraftan da onlara dinlerini en ince noktasına varıncaya kadar öğretiyor, her türlü müşküllerini hallediyordu.

Ashâb-ı kiram'ı yetiştiren medrese Mescid-i nebevî idi. Resulullah Aleyhisselâm'ın sohbetlerinden aldıkları feyz ve bereket sebebiyle onlara sahabi denilmiştir. Sohbetin verdiği kemâlât ile, peygamberler hâriç bütün insanlardan üstün oldular.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Ashâb-ı kiram'dan bir zümrenin geceleri kalkarak bir müddet gece ibadeti ile meşgul olduklarını beyan buyurmuştur:

"Resul'üm! Şüphesiz Rabb'in biliyor ki sen, gecenin üçte ikisinden biraz eksik ve yarısında ve üçte birinde kalkıyorsun. Seninle beraber olanlardan bir tâife de kalkıyorlar. Geceyi ve gündüzü (onun vakitlerini) Allah takdir eder. O, sizin bunu sayamayacağınızı bildi de sizi affetti."
(Müzzemmil: 20)

Geceleyin kalkıp belirli vakitlerde teheccüd namazı kılmayı size farz kılmadı, af ve keremi ile tecelli ederek size kolaylık gösterdi.

Başlangıçta bu emr-i şerif'in muhatabı Resulullah Aleyhisselâm idi. Fakat zamanla Ashâb-ı kiram'dan bazıları sevap kazanmak için coşkuyla ona uyararak teheccüd namazına önem vermeye başladılar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KIRAM
-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN

“HÂTEMÜ’L-EVLİYÂ” HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (109)

Bandırmalı-zâde Hâşim Mustafa el-Üsküdârî -kuddise sirruh- (4)

Osmanlı Celvetiyye yolu şeyhlerinin önde gelenlerinden olan ve Evliyâ-i kirâm Hazerâtı arasında "Hâtemü'l-velâyê" meselesi üzerinde en çok duran zâtlardan biri olduğu anlaşılan Bandırmalı-zâde es-Seyyid Hâşim Mustafa el-Üsküdârî kuddise sirruh- Hazretleri'nin "Vâridâtü'l-Mensûre" adlı eserinde yer alan ifşaatlarına kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Hâtemü'l-Evliyâ'nın "Sultânî Ruh"la, "Vahdet Sırrı"na Erişenlere İstimdâdı:

Bandırmalı-zâde Seyyid Hâşim el-Üsküdârî -kuddise sirruh- Hazretleri gönlüne doğan İlâhî tecellîleri biraraya topladığı "Vâridât-ı Mensûre" adlı eserinde; mâden, bitki ve hayvanların sûretlerinin zuhûrunun ne şekilde gerçekleştiğini izâh ederek, insan dâiresine ulaşım insan sûretini elde eden kimselerin tecelliyât-ı İlâhî'ye mazhar olup, Hâtemü'l-evliyâ tarafından Rabbânî feyz ve Sultânî rûh'un erişmesiyle "Vahdet" sırrına mazhar kıldıklarını haber vermiştir:

"Ne zaman ki mevâlid-i sülûse (bitki, hayvan ve mâdenler) ve dört unsuru birarada toplayan insan, sûretinde zâhiren ve bâtinen terakkî eylese, insanın ufku olan yeni bir kimse sûretinde tecellî zuhûr eder, tam mazhar olur. Ne zaman ki ma'nevî sûretler mâdeninden arındırıp çıkarsalar mâdenlerin sûretinden bir sûrette tecellî eder, onun için kimi toprağa ve kimi cevherlerden bir cevhere dönüşür.

Ve eğer bu vâdiden kurtulup, nebât dâiresine erişip mânevî sûretlerini o vâdiden arındırırsa, o zaman da nebât sûretlerinden bir sûrette tecellî zuhûr eder, onun içindir ki kimi çiçeklere ve kimi nebâtattan bir nebâta (bitkiye), yâhud bir ağaca dönüşür.

Ve eğer bu vâdiden kurtulup, hayvan dâiresine erişip, mânevî sûretlerini o vâdiden kurtarsalar, o zaman hayvan sûretlerinden bir sûrette tecellî zuhûr eder, onun içindir ki kimi kediyeye, kimi parsa, kimi maymuna ve kimi hınzıra ve kimi öküze ve kimi de hayvanlardan başka bir hayvana dönüşür.

Ve eğer bu vâdiden kurtulup, insan dâiresine erişip mânevî sûretlerini insan ederlerse aslının sûretinde tecellî zuhûr eder, o zaman kimi: 'Ene'l-Hakk' = 'Ben Hakk'ım!' ve kimi: 'Sübhânî mâ-a'zame şa'nî' = 'Kendimi tesbîh ederim, şânım ne kadar yücedir!' ve kimi: 'Leyse fî cübbetî sivâ'll'ah' = 'Cübbemin içinde Allah'tan gayrısı yoktur!' deyip; Zât'ı, sıfatları ve fiilleri nefesine tahsîs eder. İşte o zaman da Rûh-i Muhammedî'nin mazharı, meded-i Ahmedî'nin vârisi, 'âlemin mürşidi Hâtemü'l-evliyâ tarafından Rabbânî feyz ve Sultânî rûh erişip o vâdiden kurtulursa, 'Vahdet' sırrına erişip her vâdiden ve sûretten Zâtî tecellî zuhûr edip, her yüzden görünen, her gönülde söyleyen, her kulakta işiten, her elde tutan, her ayakta yürüyen ve her gönülde saklayan kimdir, bilir.

Sonra, hemen:

'Yüzünüzü hangi cihete çevirirsiniz çevirin, Allah'ın vechi oradadır.' (Bakara: 115)

Âyet'i ile;

'O hem Evvel'dir, hem Âhir'dir, hem Zâhir'dir, hem Bâtin'dir.' (Hadîd: 3)

Sırrı zuhûr edip, 'Cem'u'l-cem'in 'aynında fenâ bulup; bayram edenle Bayram edilen, secde edenle Secde edilen, zikredenle Zikredilen, Mürşid'in kalbinin nihâyetinde mi'râc edip, Ehadiyyet'in koyu karanlığında mahv olup, Mürşid'in nefesiyle yoldaş olur. İşte seyr-ü sülûkun nihâyeti budur, hemen Mürşid izinden yüzünü ve gözünü döndürmeyen iki 'âlemde de selâmet bulur.

Kimsesizliğin sâhibi bî-çâre Hâşim'in bildiği budur." ("Vâridât-ı Mensûre", Millet Ktp. Ali Emîrî, Manzum, Mecmû'a, nr.: 737, vr. 154^b-155^a)

"Hatm-i Nübüvvet" in Bâtını Olan Büyük Velâyet Rütbesinden "En Büyük Hilâfet" in Zuhûru:

Şeyh Mustafa Hâşim el-Üsküdârî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Vâridât-ı Mensûre**" sindeki diğer bir ifşaatında, "**Ulûhiyyet**" ve "**Rubûbiyyet**" sırlarının tecellisine vâsıtâ olan vuslat mertebelerinin ikiye ayrıldığına işâret etmiş; bu mertebelerin ikincisinde terakkî eden kimseler arasında "**Hatm-i nübüvvet**" in bânını olan büyük Velâyet rütbesinden "**En büyük hilâfet**" le zuhûr edecek kimsenin de bulunduğunu bildirmiştir:

"Vuslata tâlip olanlar için mertebelerin mülkü iki 'âlemdir; biri zarûrî ve biri isteğe göredir. İsteğe göre olan 'âlem 'Şehâdet mülkü'dür, zarûrî olan 'âlem ise 'Misâl-i berzah'tır.

Şehâdet 'âleminde 'Ulûhiyyet' sırrına ma'rifet hâsıl olması şöyle olur ki, erbâbı:

'Allah'a kaçınız!..' emriyle me'mur olur. (Zâriyât: 50)

Ammâ Misâl 'âleminde 'Rubûbiyyet' sırrına ma'rifet hâsıl olması şöyle olur ki, erbâbı:

'Dön Rabb'ine! Sen O'ndan râzı, O senden râzı olarak..' emriyle me'mur olurlar. (Fecr: 28)

Tâ ki mertebelerin ve derecelerin hâsıl olmasıyla 'Ulûhiyyet' sırrını tahsîl etsinler. Şunlar ki, Şehâdet 'âlemi'nde ölümü tercih etmekle:

'Ölmeden evvel ölünüz.' (Aclûnî, 'Keşfu'l-Hafâ', II, 384)

Sırrına mazhar oldular; kabir berzahındaki cesedlerden ve haşr-u neşrden berî oldular. Maksadın en son ulaşacağı yere ve talep edilen şeylerin en yükseğine Şehâdet 'âleminde vâsıl oldular, ya'nî uluların rütbesine erişip, mahv olup, murâdı Allah'ın murâdı olup:

'Bugün mülk kimindir? Tek ve Kakhâr olan Allah'ındır!'" (Mü'min: 16)

Kelâm-ı şerîf'i zuhûr etmiş oldu.

Eğer Resulullah'ın evlâdından ve İmâm-ı Hüseyin -radiyallahu anh-in nesl-i pâkinden ise, sır ve zâhir bakımından halkı da'vet için dört mertebe üzere, İlâhî nüzuller ile nüzûl ve Hatm-i nübüvvet'in bânını olan büyük Velâyet rütbesinden en büyük hilâfet ile zuhûr edip, derinliklerinde tüm eşsizlik türlerine ve (ölmeden önce) ölmüşlerin her türlüüne nutku sirâyet edip, müfredâtı haşr ve ölü gibi olanların terkîbini neşr ile eşsiz ve benzersizler arasına karışır ve bütün ruhlar onun göz kamaştırıcı ve geniş vücûdunda biraraya gelip unsûrî kuvvetleri meydana getirirler. Bu ruhlar, mazhariyyetine göre mertebeleri tamâma erdirirler ve her biri: 'Allah'a ulaşan yollar mahlûkâtın nefesleri adedince'dir.' hükmü gereğince İlâhî feyzin kaynağı olan saf 'İrfân kevserine vâsıl olup, kudsî kelimelerin temizlemesiyle Vahdet havzından saf, hâlis ve katıksız İlâhî şarabı içmeye hak kazanırlar." ("Vâridât-ı Mensûre", Millet Ktp. Ali Emîrî, Manzum, Mecmû'a, nr.: 737, vr. 155^a-155^b)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (44)

Seyyid Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- (1)

Bayrağı İndirilemeyen ve Askeri Mağlûp Edilemeyen "Velîlerin 'Azîm'i"nin Vasıfları:

Tasavvuf târihinin yetiştirdiği mümtaz ve müstesnâ şahsiyetlerden olan Seyyid Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri (ö. 561/1166), "**Fethu'r-Rabbânî**" adlı eserinde Hâtemü'l-evliyâ'nın vazîfesini, yapacağı mücâdelenin mâhiyetini ve hakikat ile dalâlet arasında bir berzah olarak gönderileceğini ifşâ etmiştir. Hazret'in bu ifşaatları ve açıklaması şöyledir:

"Kim ki bu hâle ererse, artık Azîz ve Celîl olan Allah'ın kapısından onu hiçbir engel alıkoymaz. Bayrağı indirilemez." Bu ifşaatlarında üç nokta var:

O Hakk tarafından gönderilmiştir, Hakk onu destekliyor. Onun içindir ki onu kimse mağlûp edemez. Ona öyle bir bayrak verilmiştir ki, o bayrak "Nübüvvet bayrağı"dır, onu o taşıyor.

Hadis-i şerîf'te Hazret-i Mehdî'den evvel "**Siyah bayraklılar**"ın çıkacağı beyan buyuruluyor; "**Siyah bayrak**" Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e âittir, o bayrağı o taşıyor.

"Askeri mağlûp edilemez, Hakk'ı haykıran sesi susturulamaz."

Allah-u Teâlâ onu desteklediği gibi, askerini de, ordusunu da destekliyor.

Bu husus şu Âyet-i kerime'nin şümûlüne girer:

"Ey Peygamber! Allah sana da, sana tâbî olan mü'minlere de yeter." (Enfâl: 64)

O'nun öne sürdüğünü kimse engelleyemez!

"Tevhîd kılıcı için bir hudud çizilemez."

Allah-u Teâlâ öyle geniş, öyle hudutsuz bir irşad ihsân buyuracak ki, kılıcını her tarafa sallayacak. Lütfu ile onu öyle hâllendirmiş ki, kendi lütuf teceliyâtından başka içindekileri hep atmış ve attırıyor. Zâhirî kılıç kâfiri keser, İslâm neşv-ü nemâ bulur; bu kılıç ise yabânîleri keser, hakikat neşv-ü nemâ bulur.

"İhlâs adımları yürümele yorulmaz." O, O'nun tecelliyâtı ile yürür, Hakk'tan gelen azîm onu yürütür. Allah-u Teâlâ onda rızâ-i İllâhî'den gayri ne gâye, ne maksat, ne menfaat, hiçbir şey bırakmamış...

"Hiçbir iş ona güç gelmez."

Allah-u Teâlâ ona öyle bir azîm ve öyle bir irâde vermiş ki, Allah-u Teâlâ onu desteklediği için, o azamet ile her güç iş kolay geliyor.

"Hiçbir kapı önünde kapalı durmaz, açılınca da kapanmaz."

Nitekim bu ilmin dünyânın her tarafına yayılışının sebebi ve sırrı budur. Allah-u Teâlâ ona öyle tecellî etmiş, azîmle yöneldiği zaman, hangi kapı olursa olsun açılıyor. Hiçbir kapı kapalı kaldı mı? Ecnebî devletleri de kapıları açtı... Bunu kim yapabilir? Milyarlar sarf etsen buna muvaffak olabilir misin? Bu O'nun lütfudur, hiçbir kapı kapalı kalmıyor, her kapı açık...

"Bütün kapalı kapıların kanatları uçuşur, bütün yönler açılıyor." İlâhî bir lütuftur bu, başka bir şey değil; Allah-u Teâlâ öyle murad etmiş...

"O Hakk Teâlâ'nın huzûruna varıncaya kadar, hiç kimse onu durdurmaya güç yetiremez."

Bu, Habîb-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i hiç kimse durduramadığı gibi; onu da hiç kimsenin durduramayacağını ifşaatıdır.

"Rabb'inin huzuruna vardığı an, O da ona lütfeder, ikramlarda bulunur. Onu kendi hücrelerinde uyutur; lütf ve fazlından yedirir, ülfet bâdesinden içirir. Bunları bulduktan sonra, hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir insanın hatırına gelmeyen hârikulâdelikleri görür."

O âlem bambaşka bir âlemdir, izâha lüzum yok. Bu bir esrâr odasıdır. Onu kendi hücrelerine aldığı zaman ona neler ihsân edeceğini yalnız Allah-u Teâlâ ve o bilir, başka kimse bilmez. Çünkü perde konmuş, bu hususta akıl ve ilim işlemez!

"Hakk Teâlâ'nın fazlını, keremini bulduktan sonra, o büyük insan halk arasına yine katılır."

Allah-u Teâlâ onun işini bitirir ve onu alır; fakat izniyle tekrar yürütür. Yâni hükmünü bitirdiği, onu aldığı hâlde ikinci defâ tekrar irşâda sürer. Meselâ; bir ampule cereyan geldiği zaman, göz fark edemese de o yanıp sönmektedir. Sen söndüğünü görmüyorsun da hep yandığını zannediyorsun!..

Bizim de O dilediğinde müddetimizi bitirir, tekrar diriltir; bu sık sık olur da kimse bu sırrı bilemez. Bunlar çok gizli şeylerdir, bu noktada kimsenin aklı çalışmaz! Açık söylüyor: Onun müddeti bitmiştir, onu bu lütfâ mazhar etmiştir; birinci vazîfesini bitirdikten sonra tekrar yeniden bir irâde verir, tekrar yeniler ve irşad için vazîfeye sürer. Nitekim insanda hücreler ölüyor, Allah-u Teâlâ onları tekrar yeniliyor; işte bu da onun gibidir.

"Sebebi; onlara hidâyet yolunu göstermesi ve mülk sâhibi kılmasıdır. Çünkü o kul, sonsuz mânevî bir mülke sahiptir." O öyle murâd etmiş, öyle olmuş! Kimisinin tarlası olur, kimisinin çiftliği, kimisinin memleketi, kimisinin devleti olur. Allah-u Teâlâ kimisine havuz vermiştir, kimisine göl, kimisine deniz, kimisine de deryâlar vermiştir.

"Bu Allah'ın fazl-u ikrâmdır, kime dilerse ona verir. Allah büyük lütuf sâhibidir." (Cum'a: 4)

Her lütuf O'nun, her lütuf O'ndan...

"Ulaşmış olduğu mertebelerin bereketiyle diğer insanlara feyz saçar, rehberlik ve hidâyet öncülüğü eder. O öyle bir kuldur ki; Hakk'a vâsıl olmuş, O'nu görmüş ve mâsivâ denen Hakk'ın Zât'ından gayri şeyleri bilmiştir."

Hakk'a vâsıl olunca onun işi bitiyor orada, ondan sonra yeni bir irşad için tekrar ileriye sürüyor.

"Artık işi halkla uğraşmaktır. Yerine göre halkın tepesine bir tokmak olur, hakk olanla bâtil olanı birbirinden ayırt eder." Bu ilâhî bir lütuftur; "Bu hakktır, bu bâtildir!" diye rahat ayırt eder.

"Onları Azîz ve Celîl olan Allah'ın katına götürmek için bir elçi, bir kılavuz olur."

Elhamdülillâh... Bu hususu Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle beyan buyurmuşlardır:

"Muhakkak ki ümmetimden cennete yetmiş bin veya yedi yüz bin kişi girecek, öyle ki, sondakiler girmeden öndekiler girmeyecektir (Saf halinde girecekler). Yüzleri ayın on dördü gibi olacaktır." (Buhârî, Tecdîd-i sarîh: 1344)

Onlar da işte buna işâret ediyorlar.

"Bu zâta melekût âleminde 'Azîm', yâni 'Büyük kişi' ismi verilir."

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Her birine âlemlerin üstünde meziyetler verdik." (En'âm: 86)

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz'i bütün âlemlere duyurduğu, fazîlet ve meziyetlerini bildirdiği gibi, ona da âlemlerin üzerinde meziyetler vermiştir.

Melekût âlemi her şeyi dünyâdakilerden daha iyi bilir. Onların aynası açık, her şeyi görür. Dünyadakiler ise yanındakini bile göremezler. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i Ebû Cehil görebildi mi? Amcası Ebû Leheb görebildi mi?

Fakat âlemleri onun nûrundan yarattı;

"Sen olmasaydın, felekleri yaratmazdım." buyurdu. (Aclûnî, "Keşfü'l-Hafâ", II, 164)

"Bütün halk onun kalbinin ayakları altında durur ve onun gölgesinde gölgelenir."

Allah-u Teâlâ onun hıkiyâtının öyle yapmış; öyle bir rûha, öyle bir varlığa sâhip kılmış ki, onu O yükselttiği için diğer insanlar ona erişememiştir. Meselâ bir ışık ne kadar yanarsa yansın güneşin ışığına erişebilir mi? Erişemez! Güneş ışıkları her tarafa sirâyet ediyor, amma hiçbir şey güneşe sirâyet edemiyor.

Nitekim İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri buyuruyorlar ki:

"Onun hidâyetinin ve irşâdının nûru, güneş ışıkları gibi o istese de istemese de herkese gelmektedir. Fakat istediklerine daha çok gönderir." (260. Mektup)

Hâlbuki bütün bunlar Allah-u Teâlâ'nın irâdesiyle olmaktadır. Mahlûkun hiçbir hükmü yok, O öyle tecellî ediyor.

"Bu hâlleri işitip heyecâna kapılma!.." (60. Meclis)

Bu böyledir; Allah-u Teâlâ böyle murâd etmiş, böyle olmuş. Sen burada tereddüt geçirmel!..

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

Velilerin Dereceleri

Muayyen Toplantılar:

Allah-u Teâlâ'nın sevdiği ve seçtiği veli kullarından vazifeli olanlar muayyen zamanda toplantılar yaparlar. Bu toplantıların ekserisi Mekke-i Mükerrerme'de ve Ravza-i Mutahhara'da olduğu gibi; emrolunduğu çeşitli yerlerde, hatta hiç akla gelmeyecek yerlerde de yapılır.

Onlar bu toplantılara emirle iştirak ederler ve çıkacak hükmü, verilecek emri beklerler.

O hüküm Allah-u Teâlâ'dan Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inden de zamanın kutbuna, nâibine gelir.

Bu toplantılara Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz iştirak ettiği zaman kutbun hükmü yoktur, orada Resulullah Aleyhisselâm'ın hükmü vardır, o emir verir. Daha sonra nâib tebliğatı yapar ve emrin icrasına geçilir. Hükme göre hareket ederler, hiç kimse emirsiz kendi başına hareket edemez.

Onlar hizmetçidir, verilen emre bakarlar. Ve yalnız emredileni yapmaya sahib-i salâhiyetirler. Ve fakat umumi salâhiyet olmadan hususi salâhiyetin hiç hükmü yoktur. Şu kadar var ki kendilerine verilen salâhiyet dahilinde müzakere yaparlar. Kendi aralarındaki mevzularda görüşürler, konuşurlar. Ancak emir olan bir hüküm üzerinde istişare yapılmaz.

O emir Allah-u Teâlâ'nın hükmünü taşıdığı için bu hükümlere itiraz olmaz. En küçük bir müdahaleye salâhiyetleri yoktur. Veyahut değiştirilmesi için kalbinden dahi zerre bir arzu geçse nâkıstır.

Niçin? Hizmetçi olduğu için. Onlar Allah-u Teâlâ'nın ve Resul'ünün -sallallahu aleyhi ve sellem-in hizmetçileridir. Yalnız emre bakar ve emredileni yapar.

Allah-u Teâlâ nasıl murad ederse öyle tecelli eder. Değil bir kul; bir peygamber dahi ilâhî hükme karışamaz. Mülk O'nundur, dilediğine verir. Mahlûkun hükmü yoktur, dilediği şekilde tecelli eder.

Bu toplantılara katılanların durumunu size şöyle arz edelim:

Allah-u Teâlâ dilerse şahsı o mecliste bulundurur, dilerse rûhâniyetini bulundurur, hangisi emrolunmuşsa... Yani o anda kişi otururken, rûhâniyeti toplantıya iştirak eder veya kişinin bizzat kendisi iştirak ederken, rûhâniyeti bedel olarak burada bulunur. Allah-u Teâlâ dilediğini dilediği gibi hareket ettirir, mahlûkun hükmü yoktur.

Mevki ve Mertebeler:

Yüz yirmi dört bin peygambere mukabil her asırda yüz yirmi dört bin veli bulunur.

Bu veliler dört kısımdır:

1- Kendisinin veli olduğunu bilir, halk da bilir.

2- Kendisi bilir, halk bilmez.

3- Halk bilir, kendisi bilmez.

4- Kendisi de bilmez, halk da bilmez.

Niçin kendisi bilmez? Çünkü o onu kendisine yakıştırmaz da onun için. Allah-u Teâlâ onu perdelemiş ve saklamıştır.

Bu velilerin hepsi vazifeli değildir, vazifeli olanların sayısı azdır.

Bunların en hayırlısı beş yüzdür. Bu beş yüzün içinden kırk kişi süzülür. Kırk kişinin içinden yedi kişi süzülür. Yedi kişinin içinden beş kişi süzülür. Beş kişinin içinden üç kişi süzülür. Üç kişinin içinden de bir kişi süzülür.

O bir kişi ahirete intikal ettiği zaman onun yerine üçten birisi seçilir ve böylece her boşalan yere bir sonraki mertebeden takviye edilir. Ve nihayet en son olarak vefat eden bir velinin yerine de avamdan bir kimse geçirilir ve bu yüz yirmi dört bin veli her zaman için mevcuttur. Artar eksilmezler.

Bunlar vazifelerine göre; "**Kutup**", "**Nücebâ**", "**Ebdâl**", "**Evtâd**", "**İmâmeyn**", "**Gavs**", "**Ümena**", "**Nükebâ**", "**Meczûb**"... gibi isimler alırlar.

Onların hayatları sırdır, Allah bilir, her yerde emniyettedirler.

Allah-u Teâlâ Hadis-i kudsî'de buyurur ki:

"Kubbelerimin altındaki velilerimi benden başka kimse bilemez."

İsmi cismi bilinir, bilinmeyen rûhâniyeti ve nurâniyetidir.

"Seni hakiki mârifetinle lâyık bir mârifetle tanıyamadık ey Ma'ruf!"

O öyle bir Allah'tır ki, yalnız O kendi kendini bilir.

•

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir." (Ahzâb: 23)

Bunlar Allah'a gönülden bağlı olup, söz verenler ve hükmünü Hakk'tan bekleyenlerdir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu gibi kimseler hakkında bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Allah'ın kullarından öylesi vardır ki, şöyle olacak diye yemin etse muhakkak Allah onun yeminini yerine getirir." (Buhârî. Tecrid-i sarîh: 1186)

Allah-u Teâlâ'nın bu has kulları her zaman için mevcuttur. Kimisi canını bu uğurda fedâ ederek ebedî saâdete nâil olmuş; kimisi de ebedî saâdetin şerefine nâil olmak için canını ve malını hiçe saymış, rızâ-i Bârî için gayret sarfetmektedir.

Farz-ı muhal ki iki arkadaşın var. Birisi gayet sâdık bir dost, hiçbir zaman arkadaşlığından inhiraf etmiyor. Böyle arkadaşlara: "*Ne kadar sâdık!*" denir.

Bir arkadaş böyle olursa, ya bir kul mahlûk olduğu halde Hâlik'ine sadâkatini ibraz ederse durumu ne olur? Allah-u Teâlâ: "*Bu benim sâdik kulumdur.*" der, onun her işini halleder.

"Sâlihlerin işlerini O görür." (A'râf: 196)

Âyet-i kerime'si onlara mahsustur, artık onun işini O görür.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hârise -radiyallahu anh- Hazretlerine: "**Senin imanının hakikatı nedir?**" diye sorduğunda: "**Gecemi uykusuz, gündüzümü susuz geçirdim, nefsimi dünyadan çektim.**" diye cevap vermişti. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bundan sonra ona:

"Ârif oldun, bildin, devam et." buyurdular.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyuruyorlar:

"Herşeyin bir madeni vardır. Takvânın madeni de âriflerin kalpleridir." (C. Sağır: 7320)

Âlimin veliye ihtiyacı çoktur, velinin ise âlime ihtiyacı yoktur.

Nitekim Musa Aleyhisselâm'ın, Hızır Aleyhisselâm'ın ilmine ihtiyacı vardı. Çünkü onun ilmi "Ledûn ilmi" idi. Fakat Hızır Aleyhisselâm Musa Aleyhisselâm'a muhtaç değildi. Muhtaç olmadığı için gizli hakikatleri ona açtı ve ayrıldı.

Âlim cahil insanları, veli ise âlimleri terbiye eder.

Veliyi terbiye eden de bizzat Allah-u Teâlâ'dır ve Resulullah Aleyhisselâm'dır.

Nitekim Âyet-i kerime'de:

"Allah'tan korkar, takvâ sahibi olursanız mualliminiz Allah olur." buyuruluyor. (Bakara: 282)

Muallimleri Allah-u Teâlâ olduğu için ilimleri kesbê değil, vehbidir. Herhangi bir hocadan medreseden tahsil etmezler. O'nun akıtması, O'nun bildirmesi, O'nun göstermesi ile kâimdir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Allah dilediğini yardımı ile destekler." (Â-i imrân: 13)

İşte bunlar Allah-u Teâlâ'nın tuttuğu, lütfu ile desteklediği kullarıdır.

"Lütuf ancak Allah'ın elindedir. Onu ancak dilediği kimselere verir. Allah büyük lütuf sahibidir." (Hadîd: 29)

Böyle mümtaz kullarını dilediği kemâlâta nâil, ulvî makamlara vâsıl buyurabilir.

İSLÂM İLMİHALİ

Ahret Hayatının Devreleri (3)

9. Cehennem:

• Dünya hayatında ömrünü inkârla, isyanlarla, günahlarla ve sapıklıklarla geçirenler için hazırlanmış korkunç bir azap yeridir.

İmanları ve iyi amelleri ile sevap kazanıp mükâfâtı hak edenlere cennetin yolu açıldığı gibi, inkârları ve kötü amelleriyle günaha girip ceza görecek olanlara da cehennem kapıları açılacaktır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Gözleri bizim öğüdümüze karşı kapalı olan ve öfkelerinden onu dinlemeye tahammül edemeyen kâfirlere o gün cehennemi öyle bir gösteririz ki!" (Kehf: 100-101)

"Allah'ın düşmanları o gün toplanır cehenneme sürülürler. Hepsi bir aradadırlar." (Fussilet: 19)

Cehennem üstüste yedi tabaka halindedir, her birinin ayrı ayrı kapısı vardır. Cehennemlikler küfür ve isyanlarına göre oralarda azap görürler. Üstten aşağıya doğru inildikçe ateşin şiddeti de artar.

Birinci tabaka en üsttedir. Oraya, iman etmekle beraber büyük günah işleyen, kul hakkına tecavüz edip hak sahipleriyle helâlleşmeden ve tevbe etmeden ölen müslümanlar girerler. Orada günahları nispetinde azab görerek günahlarının kefareti ödeyenler, buradan çıkarılarak cennete alınırlar. En son müslüman da çıktıktan sonra bu tabaka tamamen boş kalır ve cehennem kapıları bir daha açılmamak üzere ebediyen kapanır.

Diğer tabakalar ise **Lezâ, Hutame, Saîr, Sakar, Cahim ve Hâviye** gibi isimlerle anılırlar.

Uçsuz bucaksız derinlikte olan cehennemde hiçbir beşerin hayâl bile edemeyeceği her türlü azaplar mevcuttur.

Son derece sert tabiatlı, güçlü kuvvetli ve sayılamayacak miktarda merhametsiz zebâniler, cehennem sakinlerine, hakaret ve tehditlerle azap ederler.

Ateş deryası içinde boğulurlar. Yedikleri ateş, içtikleri ateş, giydikleri ateş, yatacak yerleri ateştir. Ateş orada, ıstırap kaynağı olarak her yerdedir.

Cehennem ateşi dünya ateşinden yetmiş misli daha yoğundur. Bu kızgın ve koyu ateş hiçbir ışığı göstermez. Cehennem en üst tabakasından azap çekenler bile dünyadaki ateş gibi ateş bulsalar, çektikleri ıstıraptan kurtulmak için bu ateşe gönüllü olarak katlanırlar, rahatlamak için oraya hücum ederlerdi.

İnsanı sıkacak, üzecek, bunaltacak ne varsa hepsi orada vardır. Ateş dalgaları, iğrenç kokular, yürekleri parçalayan acı çığlıklar, vahşi hayvanlar arasında, katran gömlekler içinde, demir topuzların, kırbaçların, halka ve zincirlerin tazyiki altında kıvranıp dururlar.

Allah-u Teâlâ onlara şiddetli azaplar tattırmak için cüsselerini enine boyuna büyütür. Sonsuz olarak azap tatmaları için, etlerini ve derilerini yenisiyle değiştirir.

Yanan vücutlardan çıkan kokular o derece tahammül edilemez bir hâl alır ki, birbirlerini karşılıklı olarak lânetlerler.

Orada Zakkum ağaçları vardır. Bu ateşten ağaçlar onları beslemek için değil, azab vermek için yetişir ve çoğalırlar. Ondandır ne kadar çok yerlerse, o nispette açlık hissederler.

Azabın hararetinden ciğerleri yandıkça; kendilerine kan, irin ve kaynar su içirilir. Daha sonra bütün içtiklerini kusarlar.

Vücutlarına ateşten çiviler batırılır, ateşten makaslarla dudakları kesilir. Ölmemelerine rağmen zebâniler onları ateşten tabutlara koyarlar.

Cehennemde sayılamayacak kadar ateşten dağlar, vâdiler, nehirler, hendekler, kuyular, zindanlar, fırınlar vardır. Her birinin azabı diğerlerinden çok daha katmerlidir.

İnsana ateşten daha çok azab verecek hayvanlar da vardır. Cehennemliklerin üzerine kışkırtılarak salınırlar. Katır büyüklüğündeki yengeçler, deve gibi büyük yılanlar ve akrepler onlara hiçbir zaman rahat vermezler. Göz kapaklarını, dudaklarını, vücutlarının en hassas yerlerini ısıtırıp kemirerek uğuldaşırlar. Zehirleri çok şiddetli azap verir.

Cehennem ehli çok şiddetli soğuklarla da azap olunurlar.

Birbirini kovalayan, akla hayâle gelmeyen öyle azaplar çekmektedirler ki, onlardan kurtulmak için alevlere sığınıp sarılırlar.

Ne istirahat ne de mola verilir, azaplar bir an olsun hafifletilmez.

Azabın daha da artması için onlara cennet ve cennetliklerin zevk ve sefaları da gösterilir.

Onlar için en acı şey cennet saâdetinden ve Allah-u Teâlâ'yı görmekten mahrum kalmaktır.

Başlarına gelen bütün felâketlere kendilerinin sebep olduğunu, ebedî hayatlarını dünyanın adi ve gelip-geçici zevklerine fedâ ettiklerini düşündükçe yanar yakınırırlar. Bir yandan azab görürlerken, diğer taraftan da hasret ve nedâmet ateşi içlerini kasıp kavurur. İç çekişler, hıçkırıklar, ağlamalar ve acı çığlıklar ayyuka çıkar.

Azap şekilleri rastgele tekrarlanır durmaz. Çarpıtılan ceza ve azabın şiddeti, herkesin isyan ve günahlarının derecesi nispetindedir. Hiçbirinin azabı diğerinin aynı değildir. Herkes yaptığının cezasını çeker. Hazret-i Allah hiç kimseye zerre kadar bile zulmetmez.

Dünyada iken kendilerine tâbi olanları yoldan çıkarıp saptıran küfür liderleri, kendilerine uymalarından dolayı gurur duydukları kimselerle beraber o gün cehenneme atılırlar.

Allah'ımız o azap gününün şiddetinden kullarını sakındırmak için şöyle buyurmaktadır:

"İnkâr edenler için hazırlanmış ateşten korunun. Allah'a ve Peygamber'e itaat edin ki, size de merhamet edilsin." (Âl-i imrân: 131-132)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Küffara Aldanmayalım!"

**Haçlı Seferi Bitmedi,
Devam Ediyor!**

Kültürel coğrafyası ile barışmaya başlayan Türkiye'nin artan itibarını tersine çevirmeye çalışıyorlar.

**Tevazu ve vakarla ilerleyen Türkiye'yi, kibre boğmak istiyorlar.
Dikkatli olmamız lâzım, kibirli yürüyüş Amerikan yürüyüşüdür.**

Irak, Afganistan, Pakistan, İran, Sudan, Mısır, Arabistan, Türkiye.... PKK, Kuzey Irak, Kürt sorunu, senben kavgası....

Küffarın İslâm ülkeleri hakkında bir planı var. Bu planın temel amacını her fırsatta duyurmaya çalışıyoruz. Plan şu:

İslâm dünyasında "Devlet" bırakmamak; tehlike arzeden veyahut ileride tehlike arzemesi muhtemel bütün devletleri elden geldiğince parçalara ayırmak; mümkünse bütün İslâm dünyasını aşiret toplulukları düzeyine indirmek.

Bu plan Afganistan ve Irak'ta başarıya ulaştı diyebiliriz. Şimdi hedefe Pakistan ve İran'ı koydular. Sonra Sudan var, Mısır ve Arabistan da var. Ve tabii Türkiye... Sırayla gitmeye çalışıyorlar. Hepsini birden yutamayacaklarını biliyorlar.

Bunu zihnimizde devamlı bulundurmamız lâzım. Bizi keriz yerine koymalarına fırsat vermememiz lâzım.

Halihazırda bir harp hali mevcut. Bir tür Haçlı Seferi. Büyük bir dış tehdit var. Elbirliği ile, azim bir gayret ile bu dış tehdide karşı durmak gerekiyor.

Ancak küffar psikolojik harpte çok başarılı, her ülkeyi kendi iç çekişmeleri ile meşgul ediyor; hem kendisine karşı durmasını engelliyor, hem de içten içe çökertmiş oluyor.

Bu genel resmi gözden kaçırırsak, biz de kısır çekişmelerin içinde boğuluruz. Nitekim Türk basınının büyük bir kısmı bu genel resme bakmadığı için, kısır tartışmaların içinde kayboluyor, bilmeden kendisi de bu çarkın bir parçası oluyor. Türk basınının diğer bir kısmı ise zaten Türkiye'ye karşı uygulanan bu psikolojik harbin uzantısı olarak kullanılıyor.

Pakistan Örneği:

Bu vahim durumun en çarpıcı örneği şu anda Pakistan'da yaşanıyor. Pakistan üzerinde büyük bir dış tehdit var. Ancak Pakistan iç çekişmelerle, iktidar mücadeleleriyle meşgul.

Halbuki Amerika Pakistan'ı bombalayıp duruyor. Afganistan sınırındaki halkı terör destekçisi olmakla suçluyor. Pakistan ise topraklarındaki Amerikan operasyonlarını çaresiz bir şekilde seyrediyor.

Amerika uzun zamandır Pakistan'ın elindeki nükleer silahlara kafayı takmış durumda.

ABD Merkez Kuvvetleri (CENTCOM) Komutanı Petraeus'un başdanışmanı David Kilcullen, geçtiğimiz günlerde Pakistan hakkında çok çarpıcı bir açıklamada bulundu. (Amerikan Merkez Komutanlığı'nın sorumluluk alanı Yakın doğu yani bütün İslâm dünyası olarak tanımlanmaktadır. Yani Irak, İran, Afganistan, Pakistan, bütün Ortadoğu ve Türkiye'nin bir kısmı bu komutanlığa bağlıdır.)

Washington Post gazetesine bir demeç veren Kilcullen "*Terörle savaş konusunda Pakistan en önemli cephe*" dedi. Pakistan'ın önemini kendince şu cümlelerle ortaya koydu: "*Pakistan 173 milyonluk bir nüfusa, 100 adet nükleer silaha, El-Kaide'nin ana merkezine, Amerikan ordusundan daha büyük bir orduya ve ülkenin üçte ikisini kontrol edemeyen bir hükümete sahip.*"

Amerikalı ordu danışmanı Kilcullen Pakistan ordusunun, polisin ve istihbarat servisinin sivil hükümetin kararlarını ciddiye almadığını, bu güçlerin "devlet içinde haydut devlet" gibi hareket ettiğini iddia etti. "*Pakistan devletinin önümüzdeki altı ay içinde yıkılabileceği bir noktaya doğru gidiyoruz, bu tehlike ekonomik krizle birlikte daha da artıyor*", "*Pakistan hükümetinin yıkılması ve nükleer silahların radikal güçlerin eline geçmesi ihtimali, dünyadaki diğer bütün krizleri küçeltirebilir*" diye konuştu.

Amerikalıların müslüman ülkelerin ordularına karşı alerjilerinin çoğaldığını görüyoruz.

Amerika'nın Pakistan'da bir karışıklık çıkması halinde nükleer silahların kontrolünü ele almak için askeri planlar yaptığını biliyoruz. Hatta bu silahları ele geçirmek için Pakistan'ı hususi karıştırıyor olma ihtimalini de biliyoruz.

Pakistan'da durum bu. Bu durumda bütün Pakistan halkının birlik ve beraberlik halinde bu dış tehdide karşı durması gerekmez mi?...

Bu nükleer silah mevzuuna İsrail çok kafayı takmış durumda. Zira küçük bir ülkeleri var. Tek bir bomba bile işlerini bitirebilir. Kimyasal ve biyolojik saldırılara karşı ciddi ve yeterli hazırlıkları var, ancak nükleer saldırı durumunda yapacakları pek bir şey yok. Birinci körfez savaşında İsrail topraklarına düşen onlarca Irak füzesi, bugün hâlâ İsrail topraklarına düşen Filistin'in derme-çatma füzeleri İsrail'in psikolojisini yerle bir etti. Bu korku içlerinde büyüttükleri faşist katliamcı duygularla birleşince artık gözleri hiçbir şey görmez oldu. Bütün dünyayı yakma pahasına kendilerini garantiye almak istiyorlar. Halbuki bütün düşmanlıkların sebebinin yine kendi faşist uygulamaları olduğunu kabul etmek istemiyorlar. Ne ekersen onu biçersin! Başka bir ihtimali var mı?

Amerika Türkiye'nin İyiliğini Düşünür mü?

Obama Türkiye'ye geliyor. Türkiye'ye gereken değeri veriyorlar. Aslında İslâm'dan, Osmanlı'dan geliyor bu değer. Amerika bu cepheyi ateşlendirmek istemiyor.

Onlar bu ülkenin değerine boyun büküyor. Oysa Türkiye'deki Amerikan muhibleri ise değeri Amerika'nın değer vermesinde arıyor. Amerikan başkanı göreve gelir gelmez Türkiye'ye geliyor diye sevindirik oluyorlar.

Bu gibi arızalı fikirler aşağılık kompleksinden, tarihine ve dinine yabancılıktan geliyor. Bu yabancılık yetmezmiş gibi bir de "Obama müslüman" cılar türedi. "Gölge CIA" namı Friedman gibiler de "*Siz yeni Osmanlısınız!*" diye sırtımızı sıvazladı. Daha ne olsun(!).

Friedman "Önümüzdeki 100 Yıl" adı altında bir kehanet kitabı yazdı. Kitabında Türkiye'nin 100 yıl sonra dünyanın en büyük 4 gücünden biri olacağını iddia ediyor. Friedman, kitabında "*Çin ve Rusya gibi ülkeler gerileyip yerini Türkiye, Japonya, Meksika ve Polonya gibi yeni dünya güçlerine bırakacak. Rusça veya Çince'yi bırakın, Türkçe, Japonca, Polonya ve Meksika dillerini öğrenmeye bakın*" diyor. Friedman, ayrıca önümüzdeki yüzyılın sonlarına doğru çıkabilecek savaşın ABD ile Türkiye-Japonya ittifakı arasında olacağını öne sürüyor.

Bu kitabı ve görüşleri haber olduktan sonra basına konuşan Friedman "Kendinizin farkına varın, siz Osmanlısınız. İslâm dünyasının ve Ortadoğu'nun kontrolü sizin elinize geçecek. Avrupayı ne yapacaksınız, Avrupa zaten çöküyor." mealinde açıklamalarına devam etti.

Şimdi, ilerde Amerika ile savaşacak bir Türkiye hayal eden bir Amerikalı niye "*Gücünüzün farkına varın, siz aslansınız, kaplansınız.*" diye açıklamalarda bulunur? Hiç düşündünüz mü?

Aslında Friedman bir taşla iki kuş vuruyor.

Birincisi; bu açıklamanın, kehanetin esas öznesi Türkiye değil Rusya'dır. Mesaj Rusya'yadır. "*Rusça'yı bırakın!*" diyerek verdiği mesaj kadar esas şifreyi "Polonya"yı geleceğin küresel gücü olarak tanımlamasında aramak lâzımdır. Friedman Rusya'ya "Parçalanacaksın, Doğu Avrupa'yı Polonya, Güney Rusya'yı Türkiye yutacak." mesajı veriyor. Belki de sinsi sinsi Türkiye ile Rusya'yı karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

Nitekim şu haber bu tezimizi pekiştiriyor:

"Türkiye ve Rusya düelloya hazırlanıyor!"

Hazırladığı raporlarla ABD dış politikasına yön verdiği belirtilen Stratfor, yine Türkiye üzerine tartışmalı bir rapor yayınladı.

"Jeopolitik Haftalık: Türkiye ve Rusya Yükselişte" başlığıyla yayınlanan raporda şu anda özellikle ekonomik alanda büyük bir işbirliği içinde olan Avrasya'nın iki gücü Türkiye ve Rusya'nın şimdi olmasa bile yakın gelecekte sert bir mücadeleye girişecekleri öne sürülüyor.

... Raporda, şimdilik birlikte çalışmak zorunda olan iki ülkeden Rusya'nın Sovyetler Birliği ülkeleri üzerindeki gücünü tekrar kazanmaya çalışması, aynı şekilde Türkiye'nin de 90 yıl önceki Osmanlı toprakları üzerinden yeniden yükselmek istemesinin iki Avrasya gücünü geçmiş yüzyıllardaki gibi yeniden karşı karşıya getireceği öne sürülüyor.

... Sonuç olarak iki ülke ilişkilerinin geçici olarak en iyi düzeyinde bulunduğu, uzun vadeli hedefleri bulunan iki Avrasya gücünün, jeopolitik kanunların da dikte ettirmesiyle bugün olmasa da yarın muhakkak karşı karşıya gelecekleri öne sürülüyor."

Bu Stratfor denilen kuruluşun başkanı kim? George Friedman! Evet, şu yukarıda bahsettiğimiz, "Yeni Osmanlı'sınız!" gazını veren adamın ta kendisi!

Nitekim Rusya Friedman'ın kehanetlerindeki mesajı aldıktan sonra karşı bir kehanetle misillemede bulundu:

"Amerikan karşıtı görüşleriyle tanınan Rusya Federal Uzay Teşkilatı'nın eski sözcüsü ve eski KGB analisti olan Panarin, ABD Devlet Başkanı Barack Obama'nın bu sene sıkıyönetim ilan edeceği, ABD'nin 2011'den önce 6 parçaya bölüneceği, Rusya ve Çin'in de yeni bir dünya düzeni kuracağı öngörülerinde bulundu.

... Panarin, öğrenciler, profesörler ve diplomatlara hitaben yaptığı konuşmada, "ABD'nin 2010'a kadar çökmesi kuvvetle muhtemeldir" dedi.

... ABD'nin 6 özerk bölgeye ayrılacağı ve Alaska'nın da Rus kontrolüne geçeceği iddiasında bulunan Panarin, ABD'nin ahlaki açıdan da çöküş içinde olduğunu; ülkede eşcinsellerin sayısında büyük artış olması, hapishanelerde çok sayıda tutuklunun olması ve okullarda meydana gelen silahlı saldırıların hep bu ahlaki çöküşün göstergeleri olduğunu dile getirdi.

Panarin, "Geçtiğimiz günlerde oradaydım.Durum hiç de iyi değil. Meydana gelen, Amerikan rüyasının çöktüğüdür" dedi. ABD'nin çökmesini istemediğini de sözlerine ekleyen Panarin, Rusya ve Çin'in küresel ekonomik krizden kuvvetlenerek çıkacakları, iş birliği yapacakları ve hatta Amerikan dolarının yerine yeni bir para birimi bile oluşturabilecekleri tahminlerinde bulundu." (Timeturk)

Amerika her zaman sinsi hareket etmiştir. Kesinlikle güven olmaz.

"Friedman bir taşla iki kuş vuruyor." demiştik. Birincisi görüldüğü gibi Türkiye ile Rusya'yı karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

İkincisi; kültürel coğrafyası ile barışmaya başlayan Türkiye'nin artan itibarını tersine çevirmeye çalışıyor. Bugünkü, ülkeden ülkeye dostluk ve dayanışma temelli inşa edilen yapıyı çöktürmek istiyor. Tevazu ve vakarla ilerleyen Türkiye'yi, kibre boğmak istiyorlar.

Dikkatli olmamız lâzım, kibirli yürüyüş Amerikan yürüyüşüdür.

Günlük Olaylarda Boğulan Türk Basını:

Halkın hafızası ve rehberi olması gereken basın maalesef tam tersi bir işlev görüyor. Bir eğitim kurumu değil, bilakis bir "Geritim" kurumu işlevi yapıyor.

Belki bütün basın böyle değil ancak hemen bütün basında bir körlük olduğunu söyleyebiliriz.

Meselâ Filipinlerin Dışışleri Bakanı Türkiye'ye geldi. Bu ziyaret basının pek ilgisini çekmedi. Dışışleri Bakanları'nın basın toplantısında gazeteciler Filipinler ile ilgili hiçbir şey sormadılar. Bilmiyorlar ki sorsunlar. Burada yaşayan müslüman azınlıkla Filipin hükümeti arasında çekişmeler ve çatışmalar var. Taraflar arasında İslâm Konferansı Teşkilatı kanalıyla görüşmeler yapılıyor. Türkiye'nin destek verdiği bu girişimlerden Filipinler de memnun. Türk basınının haberi mi yok? İlgisi mi yok?

Bakan gelmeden 10 gün önce Hürriyet gazetesinde Filipinlerdeki taraflar arasında yürütülen barış görüşmeleri hakkında bir haber çıktı. Haberin spotunda ise "Osmanlı'nın torunları" başlığı altında Açe'deki müslümanlardan bahsedildi. Açe neresi, Filipinler neresi? Arada kaç bin km var biliyor musunuz? Demek ki bilmiyorsunuz. Ya da bu halkı enayi yerine koyuyorsunuz. "Ne yazsam okurlar" diye düşünüyorsunuz.

Küresel vizyonu olan bir ülke olmak istiyorsak, bu vizyonu halka maletmek lâzımdır. Amiri memuru bu vizyonu içselleştirmesi lâzımdır. Yoksa yapılan iyi işler geçici olur. Eğitim buna göre olması lâzım, hususiyetle medya buna göre olması lâzım.

PKK Bitiyor Mu?

Reuters haber ajansınının 24 Mart tarihli haber analizinde söylediği gibi "Obama Türkiye'den yararlanmak istiyor."

Ortadoğu ve Afganistan'da bunalan Amerika Türkiye'yi kullanmak istiyor. Hem bir taraftan gaz veriyor, hem diğer taraftan sinsice bizi maşa olarak kullanmak istiyor.

Irak'tan çekilmeyi düşündükleri için ve Afganistan'da yardıma ihtiyaçları oldukları için Kuzey Irak'ı bize emanet etmeye çalışıyor. Bunun için PKK'yı gözden çıkartmak zorunda olduğunun farkında.

Tabii bize düşen durumdan elden geldiğince yararlanmaya çalışmak ancak kendimizi kullandırtmamaktır.

Zira PKK konusundaki en tehlikeli taviz teröristlerin siyaset yapmalarına izin verilmesidir. Bu tehlikenin boyutunun anlaşılabilmesi için daha önce şu teşbihte bulunmuştuk: PKK'ya siyaset izni verilmesi 90 yıl önceki Taşnak ve Hınçak örgütlerine siyaset izni verilmesi gibi bir şeydir. Çok tehlikelidir.

Küffara Aldanmamak Lâzımdır:

Binaenaleyh ortada bir Haçlı seferi var. Küffar gerek aşikâr gerek sinsi her türlü saldırısına devam ediyor. Türkiye bu saldırıdan beri değil.

Küffar düşmanlıktan hiçbir zaman geri kalmaz. Aleni düşmanlık yapmadığı zaman kinini kalbinde yaşatır. Allah-u Teâlâ böyle takdir etmiş. Dünya kurulu beri iman-küfür mücadelesi devam ediyor.

Bu neye benzer? Bu ikilik insanın bizzat kendinde vardır. Nefis ve şeytan var. Ruh var. İç harbini kaybetmiş, küfrü tercih etmiş bir kimse İslâm'a ve imana düşmanlık etmekten kendisini alıkoyamaz.

Binaenaleyh küfür ehlinde dostluk beklemek hem boş bir iştir, hem de iman zaafiyetinin tezahürüdür.

Bir müslüman nasıl ki nefis ve şeytanın küfür ve isyanına muhalefet etmekle memur ise, aynı şekilde küffarın küfrüne muhalefet, iman ve İslâm'ı müdafaa ile de memurdur.

Bu İslâm'a göredir. Bu yüzden küffar ile dostluk toplantıları olsun, Avrupa Birliği hevesleri olsun nasıl ki ilahî hoşnutsuzluğu celbediyorsa, küffara karşı yapılan sertlik ve dik duruş da buna göre takdir görüyor.

Bizden de bu bekleniyor.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"SU'DAN" Sebeplerle Boğulmaya Çalışılan Ülke: "SUDAN"

Sudan, önemli bir ülke. 5 milyon kilometre yüzölçümü ile (Türkiye'nin üç katı) Afrika'nın en büyük ülkesi. Verimli toprakları var. Başta petrol, uranyum ve bakır olmak üzere birçok yer altı zenginliklerine sahip. Neredeyse Afrika'nın yarısı ile sınırı var. Dünyanın en stratejik denizlerinden birisi olan Kızıldeniz'e kıyısı ve hakim bir konumu var. Sudan'ı kontrol eden bir emperyal güç Afrika'nın doğu yarısına hakim olabilir. Nil'in yukarısındaki konumu sebebiyle Mısır bile Sudan'a gebe sayılır.

Darfur, Sudan'ın ağrıyan karnıdır. Darfur'da su kaynakları, otlakların paylaşımı konusundaki uyuşmazlıklar kuraklığın etkisiyle büyümüş ve 2003'te çıkan yerel isyanı, kabileler ile hükümetin desteklediği milisler (Cancavitler) arasındaki çatışmalar izlemiştir. Çatışmalar yüzünden binlerce insan ölmüş, milyonlarcası yerlerinden olmuştur. Birileri karar vermiş; Sudan bölünecek, parçalanacak ve elindekiler alınacaktır. Emperyalizmin oyunları bitmeden sürmektedir.

Darfur'da yaşayan hıristiyan azınlık Amerika başta olmak üzere Batılı emperyalist ülkeler tarafından kullanılmıştır. Burada yaşanan insanlık dramı üzerine Uluslararası Ceza Mahkemesi Sudan Devlet Başkanı Beşir'i tutuklama kararı aldı. İlk defa görevdeki bir devlet başkanı hakkında böyle bir karar verildi. Bu karara şimdiye kadar sadece iki batı ülkesi tarafından destek geldi. ABD ve Fransa. Arap Birliği Ülkeleri, İslam Konferansı Teşkilatı, Türkiye, Çin, İran gibi ülkeler karara karşı çıktılar. Çok daha büyük savaş suçları işleyen başka ülkeler ve liderler var. Bunlara karşı herhangi bir yaptırımda bulunulmaması çifte standardın en büyük göstergesidir. Zaten Sudan Devlet Başkanı Ömer el Beşir bu kararı ' tanımadığını' ilan etti.

Gerçek savaş suçluları nerede? İsrail Filistin'i yakıp yıkıyor, Rusya Çeçenistan'ı haritadan siliyor, ABD Irak denilen bir ülke bırakmadı. BM nerede? İnsan hakları savunucuları hangi deliğe girdiler?

Sudan Batılı Emperyal Düzeni Rahatsız Ediyor:

Sudan son yıllarda Çin ile çok yakın işbirliğine gitmiş, stratejik ilişkiler geliştirmiştir. Son 5 yılda Çin Sudan'da 6 milyar dolarlık yatırım yapmış, özellikle bu ülkede petrol alanında önemli sözleşmeler imzalamış ülke toplam dış satımının yüzde 65'ini Çin ile yapmıştır. Bütün bunlara Batılıların kayıtsız kalmaması düşünülemezdi.

Sudan, batıya karşı mücadele eden Afrikalılara önemli destek vermektedir.

Muhafifleri Ömer el Beşir'i "Afrika'nın Saddam'ı" olarak tanımlıyorlar. Buradan ABD ve Batı'nın niyetini anlayabiliriz.

Yüzyıllar boyunca "Kara kıta" batılı emperyalistlerin yağma, işgal ve talanlarına maruz kalmıştı. Milyonlarca insan köle pazarlarında hayvanlardan aşağı muamele görmüşlerdi.

Emperyalist batı, kara kıtanın toprakları cetvelle çizerek kardeşleri birbirlerine düşman ederek sun'i devletçikler kurmuşlar, zalimleri desteklemişlerdir.

"ABD yavaş yavaş Ortadoğu Petrollerine olan bağımlılıktan kurtulmayı amaçlamaktadır. Petrolün büyük bölümü Sudan'da, Darfur'da ve Darfur'a sınır ülkelerde. ABD 2012'den Afrika'dan ithal edeceği petrol miktarının şu anda Ortadoğu bölgesinden ithal ettiği petrole eşit olmasını amaçlıyor. Belki de bu nedenle ABD'deki Yahudi Kongresi geçen hafta Obama'ya bir çağrıda bulunarak Darfur'un işgal edilmesini istedi. Darfur konusunda alınan son kararda ABD ve Avrupa'daki Yahudi lobiler ve onlara bağlı medya, sivil toplum kuruluşları, örgütleri büyük rol oynadı.

... Bu güçler ne pahasına olursa olsun Çin ile yakın ilişki kuran stratejik konumdaki Sudan'ı parçalamayı kafasına koymuştu.

... Ocak 2005'te merkezî Sudan yönetimini güneydeki ayrılıkçı güçlerle federalizm konusunda anlaşmaya zorlayan Batılı güçler bu ülkeyi 5 ayrı devletçiğe ayırmak için yoğun çaba harcadı, harcıyor.

Örneğin; yüzölçümü 700 bin kilometrekare olan güney eyalette yaşayan 2. 5 milyon insanın % 17-18'i Hıristiyan olmasına karşın Batılı ülke ve güçler bu eyalette Hıristiyan bir devlet kurmak için her türlü pis oyunu oynamaktadır. Son bir yılda AB üyesi ülkelere ve ABD'den bu eyaleti ziyaret eden bakan sayısı 23. Bölgeye çok yoğun Hıristiyan ve Yahudi misyoner akını var. Amaç 2011'de yapılacak ayrılma referandumunda Hıristiyan sayısını artırmak. Çünkü eyalet nüfusunun % 17-18'i Müslüman geri kalanlar ise ateist. Üstelik bu güney eyaleti Etiyopya, Kenya, Uganda, Kongo ve Orta Afrika gibi çok önemli ülkelere sınır ve yemyeşil bir bölge. Topraklarının % 40 otlaklık, % 30 tarıma elverişli, % 23 ormanlar ve % 7'si yüzeysel su alanları ile kaplı. Bu eyaletin 2011'de Sudan'dan ayrılması kararı alacağına kesin gözü ile bakılmaktadır." (Hüsnu Mahalli. Darfur Gerçeği, Akşam, 13 Mart 2009)

Türkiye-Sudan İlişkileri:

Türkiye Sudan'da önemli işler yapmaktadır. Zaten bildiğiniz gibi Türkiye'nin dış siyasette Afrika açılımı var. Genel olarak bütün Afrika ile ilişkilerimizi geliştirmeye çalışıyoruz. Türkiye sanayicileriyle, iş adamlarıyla, siyasetçileriyle **Kara Kıta**'ya adımlarını atıyor, kıta ülkeleriyle ilgileniyor, ilişkilerini istenilen düzeyde olmasa bile geliştirmeye çalışıyor. Sudan başta olmak üzere bize yakınlık duyan bütün ülkelerle yakın bir işbirliği içinde bulunmak ülkemize önemli ayrıcalıklar ve faydalar kazandıracaktır.

Dışişleri Bakanı Ali Babacan, Habeşistan Dışişleri Bakanı Seyun Nesfin'i Ankara'da misafir ettiğinde:

"Sudan'da mevcut sorunların aşılması için, mutlaka şu anda işbaşında bulunan Cumhurbaşkanı'nın önderliğinde ve onun liderliği ve işbirliği gerekmektedir." diyerek Ömer El Beşir ile olan yakınlığı işaret etmektedir.

Sudan'ın üst düzey yönetimi, Türkiye tarafından en üst düzeyde tanınmakta, ilgi görmektedir. Türkiye'nin Sudan ilgisi sürmektedir.

Batılı emperyalistler işe burnunu sokmasalar her şey daha güzel olacak. İnsanlığı büyük felaketler bekliyor. Afrika kara yazgısından kurtulamayacak mı? Müslümanlar asırlık gaflet uykusundan ne zaman uyanacaklar?

Rusya Çeçenistan'ın Peşini Bırakmıyor!

İslam alemi ve Türkiye Çeçenistan mücadelesini unutmuştur. Fakat Rusya Çeçenistan'ı ezmekten geri durmamaktadır. Çeçenistan'da Rus yanlısı Ramazan Kadırov görev yapmaktadır.

Rusya işbirlikçi Çeçen yönetimi ile muhacerattaki Çeçen direnişinin önderlerini dünyanın değişik bölgelerinde birer birer özel suikastlarla ortadan kaldırmaktadır. Bunun için özel suikast timi kurduklarını, tim mensubu özel bir itirafçı söylemektedir.

Bilindiği üzere Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra *Ekim 1991'de Çeçenistan bağımsızlığını kazanmış ve ilk olarak General Cevher Dudayev Başkan seçilmişti. 3 Aralık 1994'te Rus uçakları Başkent Grozni'yi bombalayarak soğuk savaşın ardından kökeni 400 yıl öncesine dayanan Çeçen-Rus Savaşını başlatmışlardı. O yıllarda 200 bini kadın-çocuk ve yaşlılar olmak üzere 260 binden fazla Çeçen katledilmiş, ancak zafer Çeçenlerin olmuştu.*

Cevher Dudayev'in şehadetinin ardından işbaşına gelen Maşadov, Yanbardiev, Salman Raduev ve diğerleri zaman içinde özel metodlarla şehid edilerek ortadan kaldırılmışlardır. Son aylarda İstanbul'da sürgün hayatı yaşayan ve çeçen direnişine önemli katkılar sağlayan üst düzey Çeçen komutanlar suikastlarla öldürüldüler. Basında pek ses getirmeyen bu eylemlerin üzerinde durulmadı. Tabiatıyla Türk güvenlik birimleri olayları araştırmaya başladı, faillerini bulmaya çalışıyor.

Çeçen direnişinin üst düzey komutanlarından olan Albay Gazi Edilsultanov, İslam Canibekov, Ali Osaev birer birer öldürüldüler. Suikastlarda kullanılan silahlar ve yöntemlerin birbirlerine benzediği uzmanlar tarafından özellikle belirtilmektedir. Ruslara karşı "Albay" rütbesiyle savaşan Gazi Edilsultanov boş bir arazide kafasından vurularak öldürülmüştü. İslam Canibekov eşi ve çocuklarının gözleri önünde Ümraniye'de öldürüldü. Ali Osaev Zeytinburnu'nda kimliği belirsiz kişilerce katledildi.

Ali Osaev, Çeçenistan Devlet Başkanı olarak görev yapan Rus yanlısı Ramazan Kadırov ve Ruslara karşı direnişin lideri Kafkasya Emirliği Emiri olarak ilan edilen Duka Umarov'un yakın akrabası ve Türkiye temsilcisi olarak çalışmaktaydı. Aynı zamanda Türkiye ve Avrupa'da sürgünde bulunan Çeçenlerle özel olarak ilgilenmekteydi. Diğer öldürülen Çeçenlerin de Umarov ile bağlantılı oldukları bilinmektedir. Osaev Çeçenistan'da "Kuzey Kafkas Güçleri" adlı özel silahlı birliğin liderliğini yapmaktaydı. Moskova destekli Çeçen hükümetinin baş hedeflerinden birisiydi.

Diğer bazı ülkelerde de benzer metodlarla Çeçen davasının sembol isimleri birer birer ortadan kaldırılmaktadır. Uzmanlara göre Türkiye'deki kadro temizlenmiştir. Bu temizliğin bir değerlendirmesini Kafkas Vakfı Kurucular Kurulu Başkanı Mehdi Nüzhet Çetinbaş şöyle yapmaktadır:

"-Bu insanlar halen Çeçen direnişinde yer alan, mevcut yönetimi tasvip etmeyen muhalif olan insanlardır. Çeçen Albay Gazi Edilsultanov, Çeçenistan direnişinde cephede ön saflarda savaşmış, başarılar göstermiş bir insandır. İslam Canibekov da cephede yer almış, ağır yaralanmış, halen bu mücadelesini sürdüren bir insandı. Bu nedenle şehit edilmiştir. Cinayetlerde kullanılan silahlar susturucu, kullanılan mermiler de Türkiye'de bulunmayan küçük Kalaşnikof mermilerdir. Ali Osaev cinayeti de diğer cinayetlerin birer fotokopisi gibidir. Bu cinayetlerin Çeçen iç çekişmesiyle izah edilmesi çok zor. Çünkü burada Çeçenlerin ne iç çekişmesi olacak ki. Bu cinayetlerin arkasında, Rus İstahbarat örgütü FSB ve Putin ile işbirliği yapan Çeçenistan'daki yönetimin cumhurbaşkanı kukla Ramazan Kadırov vardır."

Rus Askeri İstihbarat Servisi GRU için üretilen MSP Groza adlı silah 1994'ten beri GRU tarafından kullanılıyor. Moskova yakınlarında bulunan Tula'daki silah fabrikasında üretiliyor. Kısa namlulu, susturuculu, uzun namlulu ve el bombası atmak için kullanılıyor. İstenildiği zaman silahın üzerinde gece görüş veya dürbün de takılabiliyor. Arkasına eklenen aparat sayesinde 30 mermili şarjör takılabiliyor. Tabi ki bu silahlarla özel eğitilmiş elemanlar eylemlerini çok rahat bir şekilde gerçekleştirebilmektedirler.

Rus Gizli Servisi (eski adı KGB, yeni adı FSB) yurt dışındaki Çeçen liderlere suikastlar düzenlemeye devam edecektir. İngiltere'de yayınlanan Times gazetesi öldürülen Çeçen liderlerle ilgili olarak; "İstanbul ve diğer yabancı ülkelerde Çeçen liderlere yönelik suikastların altında Kremlin'in desteklediği Çeçen Devlet Başkanı Ramazan Kadirov'un bulunduğu, Kadirov'un yurtdışına kaçan 300 Çeçen muhalif için ölüm listesi hazırladığı, suikastlar için özel bir tim kurduğu, Rus Ordusu'na bağlı olarak faaliyet gösteren ve amacı yurt dışına kaçan SSCB muhaliflerini ortadan kaldırmak olan GRU Örgütünün 1927 yılında Stalin tarafından kurulduğu, 10 yıl önceki verilere göre GRU bünyesinde 25 bin ajan çalıştığı ve halen faaliyette olduğu" yazılmıştır.

Çeçen liderler gittikleri ülkelerde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) Çeçenistan'daki baskılar ve katliamlar hakkında dava açıyorlar ve mahkeme Çeçenistan yönetimi suçlu bulan kararlar veriyordu. Bu davaları açanlar tehdit ediliyorlar ve neticede ortadan kaldırılıyorlardı. Viyana'da muhalif Ömer İsrailov benzer bir şekilde öldürülmüştü.

Cinayetleri yakından takip eden bir uzmanın açıklamaları ilgi çekicidir:

"İşlenen cinayetlerin parayla ilgisi yok. Diasporadaki Çeçenler sürekli Çeçenistan yönetimi ve Rusya aleyhinde AİHM'de davalar açıyor. Bu davalarda önemli ölçüde Rusya aleyhine sonuçlanıyor. Çeçenistan'ın Rus yanlısı yönetimi de hem bu davaların önüne geçmek hem de Çeçenistan'da artık savaşın bittiğini, direnişe gerek olmadığını göstermek için diasporadaki Çeçenler'e geri dön çağrısı yapıyor. Buna engel olduğu düşünülen eski komutanlar ile nüfuzlu isimler öldürülüyor. Cinayetlerde de Rus Gizli Servisi ve Rus yanlısı Çeçen yönetiminin parmağı olduğu silahlar ve izlenen yöntemlerden belli."

Norveç'te yaşanan bir olay gazetelerde yazıldı. NRK televizyonuna konuşan itirafçı Çeçen Rusyan (Aslan) Halidov, Norveç'e ayrılıkçı Çeçen komutan Magomed Oçerhacı'yı öldürmek için gönderildiğini ancak elini kana bulamak istemediği için suikasttan vazgeçtiğini anlattı:

"Rus Gizli İstihbarat Servisi FSB, Kadirov'dan Çeçen diasporasındaki ayrılıkçı komutanları ortadan kaldırması için bir tim kurması emrini verdi. Kadirov da Şali'de '8'inci birlik' adında bir tim kurdu. Bu birliğe Çeçen savaşında görev alan, 'sabıkası olmayan' gençler seçildi. Bunlara suikast eğitimi verildi. Daha sonra bu timin mensupları diasporada bulunan Çeçen komutanları öldürmek için görevlendirildi. Timin kimi öldüreceğine Kadirov kendisi karar veriyor. Şu anda ölüm timi Avrupa'nın her yerinde. Turlayev bizzat kendisi gelerek hedefleri gösteriyor. Avusturya'da öldürülen Ömer İsrailov'a suikast girişiminden haberimiz vardı. Kadirov'un sadece kendisine ait bir hapishanesi var ve direnişçilerin yakınlarına burada korkunç işkenceler yapıyor. Khosi-Yurt köyünde bulunan hapishaneye bizzat gittim. Kadınlara tecavüz ediyorlar..."(Vatan, 07 Mart 2009)

Tarihten ve olaylardan alınması gereken çok önemli dersler bulunmaktadır. Gelecek zaman Çeçenlere güzel günler gösterecektir inşaallah.

TARİHTEN SAYFALAR

Eski Osmanlı "Gazavât-nâme"lerinde Kâfir Yiyeceklerinin Tasvîri

Özü İslâm kültürüyle yoğrulan ve temeli İlâhî hükümler üzerine kurulan Osmanlı medeniyeti; İslâm'ın ve Müslümanların pak ve temiz, küfrün ve kâfirlerin "murdar" ve "necis" olduğunu gösteren: **"Müşrikler ancak birer necis (pislik)tir."**⁽¹⁾ ve: **"Onlardan artık yüz çevirin, çünkü onlar murdardır."**⁽²⁾ hükümlerinin gereğini yerine getirerek kâfirlerden ve çirkin fiillerinden ikrah etmişler; **"Allah size imânı sevdirdi ve onu kalplerinizde süsledi; küfrü, fâsıklığı ve isyânı ise çirkin gösterdi."**⁽³⁾ Âyet-i kerîme'si mûcibince, kalplerindeki imânın bir alâmeti ve onlardan duydukları tiksinti ve nefretin bir nişânesi olarak; yazılan fermanlardan çıkarılan kanunlara, te'lif edilen eserlerden içtimâî ve devletlerarası muâmelelere kadar her sahada bunu açıkça izhâr etmişlerdir.

Bu imânî tavır tüm alanlara sirâyet ettiği gibi, eserlerini bu mânevî düsturdan ilham alarak yazan Osmanlı târihçilerinin üslûbuna da derinden nüfûz etmiştir. Osmanlı müverrihleri arasında kâfirlerden sözedip de onları tahkîr etmeyen, aşağılayıp hor görmeyen tek bir kimse dahî göstermek mümkün değildir. Hiç şüphesiz ki bu onların kâfirleri sıradan bir düşman olarak görmelerinden değil, İslâmî değerlere sıkı sıkıya bağlılıklarından ve ona muhâlefet eden küfür ehline besledikleri nefret ve düşmanlıktan ileri geliyordu.

Osmanlı târihi hakkında yazılmış umûmî târihlerin yanısıra; savaşların ayrıntılı olarak işlendiği ilk devir Osmanlı "gazavât-nâme"lerinde bu üslûp kendini daha kuvvetli bir biçimde hissettirir. Orada kâfirler, yalnız "kâfir"likleri nedeniyle horlanmakla kalmazlar; İslâm'da haram kılınan tiksindirici ve iğrenç şeyleri yedikleri için de zemmedilir ve kınanırlar. Bu tür metinlere mensur gazavât-nâmelerden ziyâde, manzum gazavât-nâmelerde daha çok rastlanır.

Osmanlı müverrihinin gözünde, kâfirlerin tiksindirici fiilleri arasında epeyce ön plâna çıktığı anlaşılan bu yemek tasvirlerini ele alırken, bu alanda yazılmış en eski eserler arasında yer alan; Ârif Ali'nin **"Dânişmend-nâme"**si,⁽⁴⁾ Gelibolu'lu Za'îfi Mehmed'in **"Gazavât-nâme"**si⁽⁵⁾ ve Derviş Gubârî'nin **"Gazavât-ı Midilli"** adlı eserindeki⁽⁶⁾ sofra tasvirleri üzerinde duracağız.

Gelibolu'lu Za'îfi'nin Dilinden

Sultan II. Murad'ın ve Macar Kralı Ladislas'ın Ziyâfet Meclisi:

Osmanlı târihinde müstakil anlamda ilk "Gazavât-nâme" Sultan II. Murad döneminde te'lif edilmiş olup; pâdişâhın iştret meclisleri hakkında ziyâfet sofrasında yenilip içilenlere varacak kadar ayrıntılı yegâne tasvirler de, pâdişâhın has musâhibleri arasında yer alan ve bu meclislere sık sık katıldığı anlaşılan, bu "Gazavât-nâme"nin yazarı Gelibolu'lu Za'îfi Mehmed'e âittir.

Sultan Murâd'ın gazâlarını nazmetmek üzere "**Gazavât-ı Sultân Murâd İbn-i Muhammed Hân**" adında manzum bir eser yazan Za'îfî, mesnevî tarzında kaleme aldığı eserinde; hamdele, Tevhid, Na't, Sebeb-i Te'lif ve Medhiye kısımlarından sonra, Sultan Murâd'ın işret ve ziyâfet meclislerine "**Der-Beyân-ı Meclis-i Sultân Murâd**" başlığı altında uzun bir bölüm tahsis etmiştir.⁽⁷⁾

Müellif bahsettiğimiz bölümde Sultan Murad'ın meclisinde sunulan "*tabaklar*" içindeki "*bişmiş tolu gögercin*"leri, ateşte "*büryân*" olmuş türlü türlü "*kuşlar et*"ini ve "*siniler*" üzerindeki "*yağlı çörekler*"i, "*hadd*"i hesâbı olmayan leziz "*börekler*"i uzun uzun methederken;⁽⁸⁾ Macar kralı Ladislas'ın Budin'de yaptığı toplantıyı (Buda Dieti) tasvir ettiği yerde, kralın banlarına yedirdiği murdar yemeklerden ise tiksintiyle söz etmiş ve şöyle demiştir:

"Çû Şâh'uñ meclisin medh eyledük hem

Revâdur kim kıraluñ idevüz zemm

Meger bir gün kıral oturmuşıdı

Butûn şehrinde sohbet kurmuşıdı

Kamu bânları anda hâzırıdı

Üzerlerine Yanko nâzırıdı

Ulu iclâs kıldı ol melâ'in

Müheyyâ eyledi sohbet yarâğın

Buyıdı me'külâtı sohbetinüñ:

Hisâbı yoğıdı hınzîr etinüñ

Sığır söğülmesi ise boyanmış

Getürürler kimi çig kimi yanmış

Aruk koyın etinden yahniler çok

Yiyüb hınzîr gibi olmuş kamu tok

Soğân-u sarmusak, peynîr bolıdı

Kelem turşısı çanaklar tolıydı

Yılan-balık, hem ısdakorımış

Dahı kolyoz ki küplerde çürimış

Toñuz başları yahni olmuşıdı

Tırapîz bunlaruñla tolmışıdı

Sürerdi bir pelîd ortada sağrak

Kör-idi bir gözi ayağı aksak

Cehennem sohbeti dirsem k'ol-idi

Ki bir demde bıçakdan onı öldi

Ne tatvîl eyleyem ol bed-fi'âli?

Bu resme oldı meclis-i kırâfî...⁽⁹⁾

Za'îfî bu manzûmesinde bir taraftan, kralın ve sofrasında oturanların "*yiyüb hınzîr (domuz) gibi*" şîstiklerini söyleyerek onları zemmetmiş; diğer taraftan da, kâfirlerin kurduğu böyle bir meclis için sözü uzatmaya gerek olmadığını söyleyerek küçümseyici bir üslûpla tasvirini sona erdirmiştir.

Ârif Ali'nin "Dânişmend-nâme"sindeki "Kâfir Yemekleri" Tasviri:

Sultan II. Murad dönemi şâir ve devlet adamlarından Tokat kalesi dizdârı Ârif Ali, Mevlânâ İbn-i 'Alâ'nın Selçuklular döneminde yazdığı, Dânişmend Gâzî'nin savaşlarını anlatan "**Dânişmend-nâme**" adlı eserini pâdişâhın emriyle Türkçe'ye çevirmiş; onun Farsça, mensur olarak kaleme aldığı bu gazavât-nâmeyi, arasına manzum parçalar ilâve etmek sûretiyle yeniden düzenlemiştir.

Müellif, Dânişmend Gâzî komutasındaki İslâm ordusuyla savaşmak üzere yola çıkan "*Şattât*" ve "*Nastûr*"un, savaş meydanına gelen "*Niksar begi Mihâyıl*" için sofrayı kurdurup eğlence yaptıklarını anlatırken, sofradaki tiksindirici yemeklere dikkati çekerek şu manzûmeyi nazmetmiştir:

"Döküldi havânı (sofrası) kâfir beglerinüñ

Cehennem âleti ol seglerinüñ

Getürdiler ulu ni'metlerini

Ne diyem ki, niçe ziynetlerini

Soğan-u sarımsak, peynir-ü havyâr

Uskumrı balık ile sirkeli mâr

Nohud, mercümek mâhî-vü bakla

Dahı ilahanayıdı isbanakla

Toñuz yahnîsi-vü sıçan kebâbı

Firnegistân'uñ ol acı şarâbı

Kerevüd kalyosı, sıçan tolması

Balık başı, çöğündür kavurması

Ağaç çanaklarla getirür kor

Kimi tarhâna, gendüm, kimi bulgur

Belürsüz adı çok dir-isem olmaz

Ki şehîr âdemîsi yir-ise olmaz

Bu resme kâfire döküldi ni'met

Bezendi-vü düzendi cümle âlet

Salâ oldı ol aşlardan yidiler

Menât'a Lât'a çok şükr didiler

Konukluk âhir oldı, dahı sohbet

Sanasın ol gıce kopdı kıyâmet...⁽¹⁰⁾

Gelibolu'lu Za'îfî Mehmed yukarıdaki mısralarında Macar kralının kurduğu sohbet sofrasını "Cehennem sohbeti"ne benzetmişti. Ârif Ali de burada ona benzer bir teşbihte bulunarak; o gecenin kıyâmetin kopmasına neden olacak kadar kötü ve korkunç bir gece olduğunu haber vermektedir.

Ayrıca müellif, müslümanların yemekten sonra Allah'a şükretmelerinden hareketle, Şattat'ın ordusunun da "Menât'a, Lât'a çok şükr" ettiklerine işâret etmekle; kâfir ordusunun şirk içinde yaşadığına ve onların da Câhiliyye devrindeki Lât ve Menât'a benzer putlara taptıklarına işâret etmiştir.

Derviş Gubârî "Gazavât-nâme"sinde Kâfirlerin Yediđi Yemekleri Çöplüđe Benzetmişti!..

Sultan II. Bâyezîd döneminde Osmanlı ordusunun Güney Mora sâhillerindeki liman kentlerini fethetmesi üzerine; Modon, Koron ve Navarin muhâsarasının intikâmını almak üzere yola çıkan haçlı ordusunun, 1501 (h. 907)'de Midilli adasına düzenledikleri baskını anlatmak için "**Gazavât-ı Midilli**" adında manzum bir gazavât-nâme yazan Derviş Gubârî de, eserinde yalnız iki ordunun birbiriyle mücâdelesini nazmetmekle kalmamış; söz arasında kâfirlerin yedikleri yemeklerle ilgili de bir bahis açarak kurdukları sofranın çöplükten farksız olduğunu vurgulamıştır:

"Gelüp cem' oldı anda cümle vâri

Üleşdiler olunan kesb-ü kârı

Dahı beglerden olundı işâret

Çalup çalguyı itdiler beşâret

Şu deñlü eylediler şâz-mânı

Cihânı dutdı küffârüñ figânı

Ferahdan kurdılar bezm âletini

Şen itdiler şeyâtin sohbetini

Tamâm âlûde oldılar şarâba

Ki dîn milkini virdiler harâba

Yidiler havyar ile lahm-i hınzır

Pırasa, sarmısak, soğan-u peynir

Ulu ni'metleriyidi istiridye

Muğlak dönerleridi olsa midye

Yidiler-içdiler çok mezbelâtı

Niçe bunuñ misli mühmelâtı...⁽¹¹⁾

Bu manzum metinlerde, üç müellifin de İslâm'da haram kılınan yiyecekler arasında, küffârın baş yiyeceği olarak domuz etini ortaklaşa zikretmeleri ve istakoz, yılan balığı gibi deniz ürünlerine özellikle yer vermeleri, o devirlerde kâfirlerin bu yiyecekleri sofralarından eksik etmediklerini göstermektedir. Ayrıca bu manzûmelerde, bir Hadis-i şerîfte "**Şeytanın en çok sevdiği kokulardan**" olduğu bildirilen sarımsak, soğan ve pırasa gibi sebzelere⁽¹²⁾ özellikle dikkat çekilerek, kâfirlerin seytânî şeylere meraklı oldukları mânâsı ustalıkla işlenmiştir.

Manzum gazavât-nâme yazarlarının kâfirlerin yiyeceklerini zemmeden bu dizeleri, Osmanlı müverrihlerinin temiz ve faydalı şeyleri helâl, pis ve zararlı şeyleri haram kılan Şer'î hükümlere sıkı sıkıya bağlı olduklarını açıkça gösterdiği gibi; bu İlâhî hükümler gereğince, kâfirlere ve onların çirkin fiillerine duydukları nefretin de âdetâ iliklerine işlediğini tüm ayrıntılarıyla gözler önüne sermektedir.

(1) Kur'ân-ı Kerîm, Tevbe (9): 28.

(2) Kur'ân-ı Kerîm, Tevbe (9): 95.

(3) Kur'ân-ı Kerîm, Hucurât (49): 7.

(4) Molla Ârif Ali, "*Dânişmend-nÂme*", İBB Yazmalar Ktp. Muallim Cevdet, nr.: K. 441.

(5) Gelibolu'lu Za'îfî Mehmed, "*Gazavât-ı Sultân Murâd İbn-i Muhammed Hân*", Afyon Gedik Ahmed Paşa İl Halk Ktp. nr.: 18349/1.

(6) Derviş Gubârî, "*Gazavât-ı Midilli*", Süleymâniye Ktp. Yazma Bağışlar, nr.: 1285. Eserin diğer nüshası Cambridge University Library, MS. nr.: 706'da kayıtlıdır.

(7) Krş. Gelibolu'lu Za'îfî, a.g.e., vr. 34^b-35^a.

(8) Krş. Gelibolu'lu Za'îfî, a.g.e., vr. 7^b.

(9) Gelibolu'lu Za'îfî, a.g.e., vr. 34^b-35^a.

(10) Ârif Ali, a.g.e., vr. 176^b-177^a.

(11) Gubârî, "*Gazavât-ı Midilli*", Süleymâniye Ktp. Yazma Bağışlar, nr.: 1285, vr. 16^a-16^b.

(12) Sûyûtî'nin "Câmi'u's-Sağîr"inde yer alan bu Hadîs-i şerîfi tasdik eden diğer rivâyetler için, bk. İbn-i Mâce, Et'ame, 59/3363, 3364

-Çocuklarımıza Hikâyeler-

Bir Çift Islak Çorap!

Fatih bugün çok mutluydu. Kasabadaki dedesi Mehmed Bey ve babaannesi Ayşe Hanım onları ziyarete gelmişlerdi. İki hafta yanlarında kalacaklardı. Dedesi Fatih'e hediyeler getirmişti. Fatih en çok da dedesinin anlattığı tatlı hikâyeleri özlemişti.

Fatih'in babası Ali Bey henüz işten gelmemişti. Ali Bey öğretmendi. Babası gibi o da öğretmen olmuştu.

Akşama doğru birden bire kuvvetli bir yağmur bastırdı. Bir anda yollar sularla dolmuştu. Yağmur tam da Ali Bey'in mesaiden çıkış saatine denk gelmişti. Dedesi ve babaannesi her anne-baba gibi ister istemez endişe etmişlerdi. *"Nasıl gelecek, ya islanırsa!"* diye endişelerini dile getirdiler.

Fatih şaşırıldı. *"Dede!"* dedi, *"Benim babam çok güçlü, bu kadarlık yağmurdan niye korkuyorsun?"* diye sordu. Dedesi onun bu çocuksu sorusundaki gerçeği düşünememiş olmasına kendisi de şaşırıldı, diğer yandan *"Yarın büyüüp baba olunca sen de anlarsın niye böyle söylediğimi!"* demeyi de ihmal etmedi. Ancak ne demek istediğini anlayamayacağını biliyordu. Bir anne-baba için yaşı ne kadar büyük olursa olsun çocukları yine de çocuktuktu işte.

Ali Bey ise elinde şemsiyesi hızlı adımlarla, merakla ilerliyordu. Çünkü eşi onu arayıp, akşam evde kendisini bekleyen bir "sürpriz" olduğunu söylemişti.

Ali Bey çok meraklanmıştı. Zile bastı. Evde anne ve babasını görünce çok şaşırılmış ve sevinçten uçacak gibi olmuştu. *"Babacığım, anneciğim, hoş geldiniz."* diyerek hasretle onları kucakladı. Ali Bey, Ayşe hanım ve Mehmed Bey'in binbir emek, zorluk ve sevgi ile büyüttükleri tek evlatları idi.

Ali Bey anne ve babasına kavuşmanın sevinci ile sohbete dalmış ve çoraplarının ıslaklığını fark etmemişti. Tabi annesi hemen farkettiler: *"Oğlum, çorapların ıslak."* dedi. Bunun üzerine Fatih'in annesi kuru bir çift çorap getirdi. Ali bey çoraplarını değiştirirken: *"Bu ıslak çoraplar bana neyi hatırlattı biliyor musun baba!"* dedi. Babası merak etti. *"Neyi?"* diye sordu. *"Senin bana küçükken anlattığın şu Deli Battal'ın hikâyesini"* diye cevap verdi. *"Bu hikâye bana her zaman, vatan için yapılacak fedakârlıkları sembolize etti. Ve bana, "ben ülkem için nasıl faydalı olurum" düşüncesini aşıladı. En zor ve yorgun anlarımda ise bana enerji verdi."*

"Ya öyle mi? Neydi bu hikâye anlat bakalım." dedi babası.

Fatih de çok merak etmişti. Islak çorap nasıl bir hikâye hatırlatmış olabilirdi ki?

Ali Bey babasından yıllar önce dinlediği hikâyeyi anlatmaya başladı:

"Kurtuluş savaşı zamanlarıydı. Emirdağ kaymakamına bir telgraf gelmişti. Cepheye çarpışan Mehmetçiğe yardım amacı ile hazırlanmış on emir vardı. Örneğin: patiska, pamuk, yün, semer, urganın yüzde kırkı. Çay, şeker, gaz, sabun, yağ, tuz, mum gibi benzer şeylerin de yüzde kırkı. Ayrıca deve, at, öküz, merkep gibi yük hayvanlarının da yüzde yirmisi ve buna benzer fakir ve yoksul halkın elinde ne varsa vergi kuruluna teslim edilecekti. Bu emirlerden biri de: "Şehir, kasaba ve köylerdeki her ev, birer kat çamaşır, bir çift çorap ve bir çift çarık hazırlayıp kurula makbuz karşılığı teslim edilecek ve ileride bedeli devlet tarafından ödenecekti. İşte tam da bu noktada kaymakamın endişeleri vardı. Acaba halk buna inanır mıydı. Kurul heyeti ile tam bunları konuşurken birden odanın kapısı küt diye ardına kadar açıldı. Kapının çerçevesi içinde Emirdağ'ın Delisi Battal belirdi bağırdı: 'Selamünaleyküm!' Kaymakam öfkeleni: 'Ulan deli, baksana çalışıyoruz. Çık dışarı!' 'Kızma beyim, biliyorum onun için geldim. Duydum ki cephedeki Mehmetçik çıplakmış. Allah şahidimdir üzerimdekinden başka çamaşır yok. Çoraplarımı getirdim. Şimdi yıkadım temizdir.' Yaklaşım masanın üzerine bir çift ıslak yün çorap koydu. Çarıklarını da sıyırıp odanın ortasına bıraktı: 'Aha bunlar da çarıklarım haydi kolay gelsin!'"

Çıplak ayak, huzur içinde yürüyüp çıktı, kapıyı gümlterek kapattı. Üyelerin dilleri tutulmuştu sanki. Kaymakam 'Halktan kuşkulandığımız için tövbe edelim beyler...' dedi, 'Deli Battal gibi bir garibanın bile yüreği köpürdediyse bu vatan düşmanın eline geçmeyecek inşallah!' dedi."

Mehmed Bey'i seneler önce oğluna anlattığı hikâyeyi aynı günkü heyecanla, kelimesi kelimesine oğlunun ağzından duymaktan ziyade oğlunun bu hikâyeden kendisine çıkarttığı ders uygulandırmıştı.

Memleketin başındaki dertleri hatırladı ve bugün oğlunu ve onun gibi olan öğrencilerini düşündü. Islak çorap hikâyesi yüreğini ısıttı. Ümitlerini yeşertti. Sanki yeniden "Büyük Türkiye"yi görür gibi oldu.

Fatih dedesi ve babasındaki bu heyecanı onlarla paylaşmıştı. Şimdi içinde bulunduğu rahatlığı kimlere borçlu olduğunu düşündü. Dedesi "Bu hikâyenin vesilesi ile yüreği ellerinde, kefeni sırtlarında olan, şehitlik şanını alan yiğitlerimizi rahmetle analım!" dedi.

Hep birlikte fatiha okudular, şehidlerimizin ruhlarına hediye ettiler!